

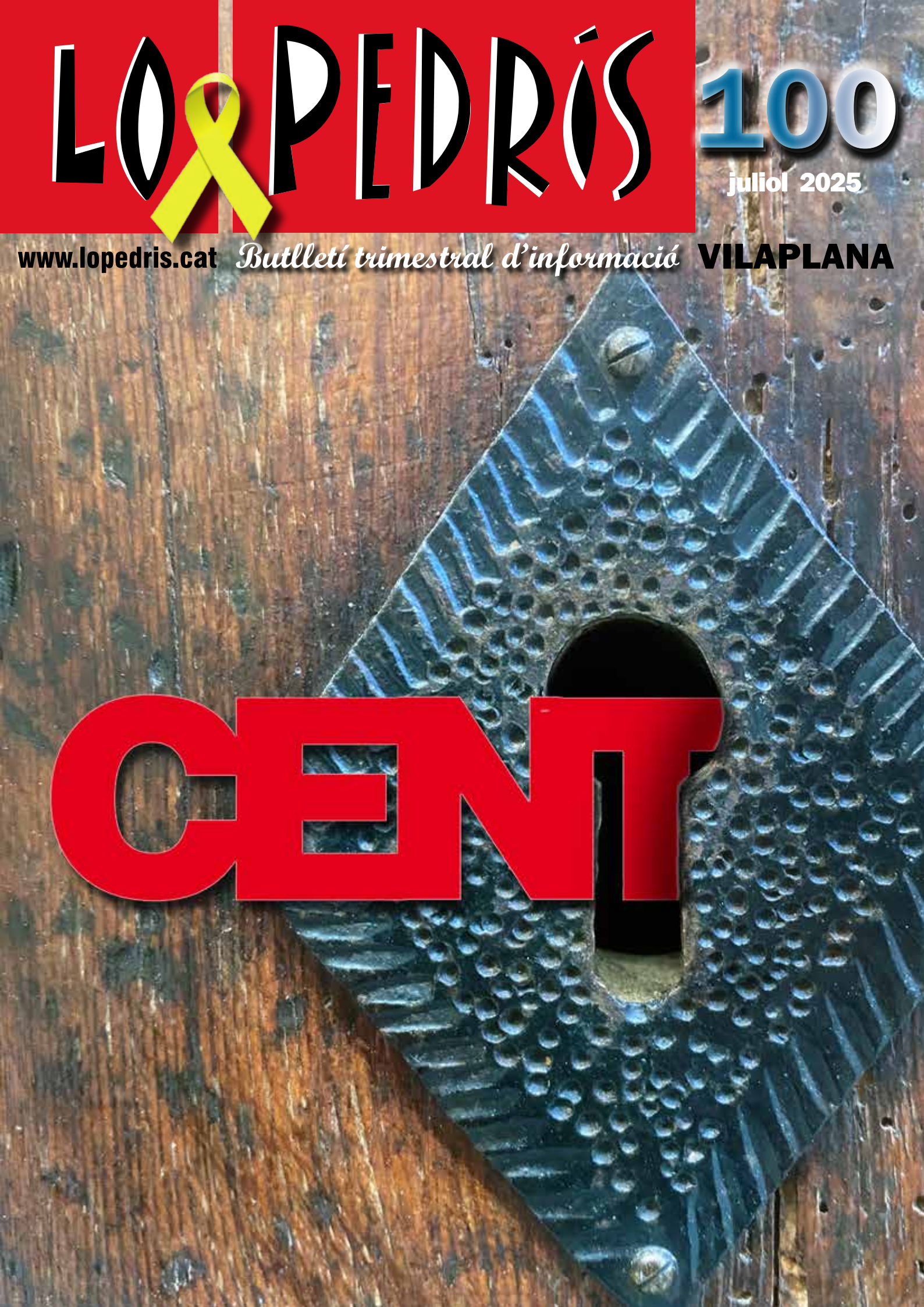
LO PEDRÍS

100

juliol 2025

www.lopedris.cat Butlletí trimestral d'informació **VILAPLANA**

CENT

Edita: Lo Pedrís

Coordinació

Montse Ferré Mestre
Josep M. Garcia Abelló (Pitxi)
Josep Huguet Mendizabal
Hilari Juanpere Aixalà
Jordi Mariné Juanpere
Pep Mestre Anguera
Magda Montlleó Llauredó
Núria Pujals Cabré
Roser Queralt Mestre
Mei Salvat Salvat
Teresa Serra Ferré
Salvador Bota Mestre

Correcció

Antònia Farré Sanfeliu
Carme Maigí Canalda
Francesc Mariné Tost
Jordi Serra Ferré

Portada:

Jordi Mariné Juanpere

www.lopedris.cat

Imprimeix: INDUGRAF OFFSET SA

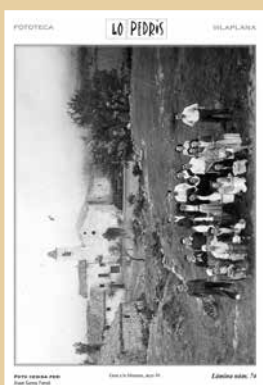
D.L. T-1553-2000

Tirada 500 exemplars / Preu: 4,00 €

Lo Pedrís és una publicació local que pretén dur la informació a tots els vilatans. Lo Pedrís no comparteix, necessàriament, totes les opinions que els col·laboradors manifesten en els seus articles.

Annex amb la revista:

LÀMINA
FOTOTECA
LO PEDRÍS
Núm. 74

EDITORIAL

La Redacció

Remember when...

(Què va passar ara fa vint-i-cinc anys?)

L'any 2000, va ser el darrer que va tenir 366 dies del segle vint i del mil·lenni. Andorra va guanyar el seu primer partit oficial de futbol de la història. Es va donar una conjunció planetària de tots els planetes coneguts des de l'antiguitat (mercuri, venus, mart, júpiter, saturn) amb la lluna i el sol. Es van localitzar les restes de l'avió estavellat de l'escriptor Antoine de Saint-Exupéry. La banda britànica Coldplay va publicar el seu primer disc. El PP va guanyar les eleccions generals, per majoria absoluta i Vladímir Putin va ser elegit president. I, com a necrològiques destacades, van morir Vittorio Gassman i Joan Capri.

Amb tot, i a banda del naixement de l'Olga Torres Galindo, l'Estela Huguet Ferré, la Mireia Juanpere Tost, la Fiona Prats Masdeu, la Paula Mestre Pluvinet, l'Àlex Munté Pérez i la Laura Mariné Argerich, lo més important que va passar, indefectiblement per a naltros, va ser el naixement de la Nostra Revista!

Va ser una gestació molt elaborada i, alhora, molt coral. Ben bé podríem dir que, després de reunions i més reunions, es van alinear tots els planetes i que faria falta allargar l'any un dia més per acabar d'embastar-ho tot! Però el fet realment extraordinari que Andorra guanyés el seu primer partit de la història no es pot comparar pas, de cap manera, amb què a Vilaplana es fes una revista nova: Ja hi havia un bon reguitzell de precedents que havien esbossat i, d'alguna manera, aplanat el camí (La Teia, La Bola, La Plana, a més d'algun altre intent...).

Amb la fumata blanca final es va decidir la premissa principal que hauria de ser l'estendard i el tret distintiu de la proposta: Al Nostre Pedrís hi havia de poder seure tothom que el volgués, a més, havia de fer estendard de la cultura, les arts i les activitats que es generessin al nostre poble, mirant de no xocar en cap topall o atzucac, com malauradament li va succeir a l'avió del creador d'El Petit Príncep.

De la mateixa manera que va passar amb Coldplay, l'èxit va ser immediat! La recepció dels primers números es va anar encadenant amb la creació de noves seccions i l'aparició de nous col·laboradors que van anar animant l'Equip de Redacció a emprendre nous reptes i fent que *Lo Pedrís* anés creixent i fos cada vegada més divers i més plural.

És clar que no tot van ser flors i violes, però l'èxit del naixement de la revista no el va entelar ni la majoria absoluta del PP, ni l'elecció de Vladímir Putin com a president de Rússia!!! D'aquesta manera la màquina ha seguit amb ímpetu renovat, amb les seves llums i els seus clarobscurs, greixada fins avui! Amb adeus tristos, amb grans rialles, amb suades i corredisses, amb festa, amb celebracions, amb companyia, amb descobertes, amb errors i encerts, amb jocs, dibuixos, lectures, ressenyes, entrevistes, presentacions, fotografies, contes, poemes, amb... Tots Valtros, que ens heu ajudat a arribar fins aquí!

I d'això, ja fa vint-i-cinc anys!

És ben cert que 100 números marquen una fita important. Però el camí no s'acaba aquí: cal mirar endavant! El cansament no és excusa per aturar-se, hem d'anar sempre més lluny, tal com ens recorda Kavafis:

*Més lluny, sempre molt més lluny,
més lluny del demà que ara ja s'acosta.
I quan creieu que arribeu, sapigueu trobar noves sendes.*

I que l'ànima de Vittorio Gassman i de Joan Capri, des d'allà on siguin, ens encomanin i encaminin l'alegria de voler seguir més lluny:

L'amor se'n va..., però ella (la Revista) es queda!!!

Entrevistem a

Dolça Huguet

Pintora

Antònia
Farré

Josép M.
Garcia

Encara no hem arribat a Sant Joan i una xafogor intensa ens envaeix. Sortosament, només entrar al porxo de ca l'Olla, l'ombra ens protegeix de la calorada. Travessem l'antic corredor empedrat cap a dins a la casa i una munió de plantes verdes ens alegren la vista. Abans d'entrar-hi, veiem com les glicines del patí s'enfilen per la pèrgola de ferro. La Dolça ja ens espera al rebedor, obre la mosquitera d'entrada i ens rep amablement. Només entrar a la casa, reformada amb molt de gust l'any 2017, veiem un munt de quadres exposats a bona part de l'estança. Són de colors vistosos, de formes exuberants i oníriques que ens atrapen a primera vista. En un cavallet reposa l'esbós de l'últim quadre en el qual treballa. Tot és harmònic i respira vida com cada un dels personatges i dels detalls minuciosos que poblen la seva extensa obra pictòrica. Ens diu que està una mica nerviosa per l'entrevista, perquè s'expressa millor amb els pinzells que amb les paraules. Ens ofereix aigua ben fresca i ens convida a seure al voltant d'una taula de fusta allargada, acollidora, i la conversa flueix amb calma des del primer moment.

Com es desperta la teva vocació per la pintura?

Des de ben petita, quan anava a l'escola i ens feien fer els títols del dictat a la pissarra. Sempre m'agradava fer-los. Eren uns títols recargolats, reixinxolats, però la mestra me'ls alabava.

A quina escola anaves?

Anava a les monges Carmelites de Constantí, però quan se'n van anar a Tarragona vaig anar a l'escola nacional de Constantí. El darrer curs, a les que volíem fer batxillerat, ens preparaven per passar l'examen d'ingrés. Vaig examinar-me als 10 anys al Martí Franquès, ubicat a la Rambla Vella. Feia molta por i et posaves molt nerviosa perquè t'examinaves davant d'un tribunal de 6 persones i havies de respondre a les preguntes que et feien. Dels onze als catorze anys vaig cursar el batxillerat a les Carmelites de Tarragona, m'hi quedava a mitja pensió, a sopar i a dormir anava a casa.

T'agradava més dibuixar, pintar o tot alhora?

Dibuixar, però també pintar. Ens feien fer els dibuixos dels llibres d'Història Sagrada. Dibuixàvem l'Evangeli i m'agradava posar-hi colors. Al pare li feia molta gràcia que m'agradés dibuixar. Em regalava caixes de llapis de colors Caran d'Ache, ceres DACS, que llavors eren caríssims. M'agradaven tant que quan se'n gastava un i havia de fer punxa plorava perquè em sabia greu que s'acabés. Encara en guardo un munt. També recordo quan vaig descobrir els retoladors, els veia com un miracle perquè no calia prémer-los com els colors, el color corria sol. A les Carmelites em van potenciar el dibuix, la professora sempre m'alabava molt. Penseu que a final de curs em feien fer els decorats durant les hores de pati. No podia dir que no perquè com que sabien que al poble anàvem a la discoteca ens suspèien el comportament, però si feia els decorats m'aprovaven amb un nou. També feia els dibuixos de les companyes a les quals no els agradava dibuixar!

Després de les Carmelites, on vas estudiar?

Vaig anar dos anys a fer secretariat a l'acadèmia Estemer a les tardes, als matins treballava a la llibreria Guàrdies, a la Rambla. També vaig treballar a la fàbrica de punt Constantino. A mi ja em feia il·lusió anar a l'Escola d'Art, però com que ens van dir que per anar-hi era obligatori tenir el batxillerat superior, vaig anar a fer 5è i 6è al Martí Franquès. Al 1975-76, vaig entrar a l'Escola d'Art, la vam estrenar. La mare va tenir

ENTREVISTA

un disgust perquè jo de petita sempre li havia dit que volia ser mestra. No volia que triés aquest camí artístic. Però el pare, que tenia dos germans escultors i també li agradava dibuixar, em va donar suport.

Quant de temps vas estar a l'Escola d'Art?

Vaig estar-hi cinc anys. Per tenir el títol vaig fer la revàlida a Barcelona, la qual cosa em va permetre poder donar classes a Los Angeles, una escola de La Granja, a Tarragona. Feia classe a les alumnes grans, que eren terribles! Vaig estar-hi dos cursos, fins que vaig conèixer el Xavier.

Qui o què et va marcar més d'aquells primers inicis a l'Escola d'Art.

Recordo que a primer curs, el senyor Icart, un dels primers mestres que vaig tenir, des de dalt una bastida mentre estava pintant un esgrafi, em va dir que jo servia. Em va encarar cap al dibuix, sentia que em tenia afecte. També valorava molt un company de classe, el meu amic Gelo (Jesús Enríquez Domínguez), amb una extensa carrera artística.

A l'Escola d'Art el primer curs era rotatiu. Hi havia diferents matèries: tapís, procediments pictòrics, esmalts, ceràmica i escultura, amb una durada de dos mesos. Jo volia fer gravats perquè hi havia el Ramon Ferran, un gran mestre. Aquell any es va jubilar i el va substituir el professor Secall, però no va ser el mateix. També recordo que la professora de mosaic ens buscava feines. Treballava al museu arqueològic i li havien encomanat restaurar l'ermita del Loreto. Vaig col·laborar en la restauració de l'altar, un cel blau tot de tesselles! Va ser avorrit perquè només havíem de buscar els tons. Al final m'hi vaig casar!

A segon, triaves l'especialitat. A Procediments Pictòrics, vam organitzar una exposició de Julio Antonio a Barcelona i m'hi van fer anar a mi com a representant de l'Escola d'Art per vigilar els quadres. Quan acabava segon, el professor Tomás Olivari em va demanar que el substituís per fer els quadres de l'obertura d'un pub anomenat Tucan. Abans ja havia fet una exposició de quadres al pub la Geganta de Tarragona. Va ser en aquella època que vaig fer exposicions col·lectives amb la Montse París i el Pere Toda de Valls.

I això et permetia subsistir?

Venia algun quadre, però no. Tot i això, aprofitava que s'organitzaven premis per poder fer diners. Vaig guanyar un accèssit de 10.000 pessetes pel premi de la Down Chemical. Aquests diners em servien per pagar el lloguer. A quart vaig tornar a participar-hi i vaig guanyar el segon premi dotat amb 20.000 pessetes. Recordo que el Xavier, que m'esperava baix al cotxe, va estar molt content. I a 5è ja donaven unes 100.000 pessetes i un viatge a Florència durant un any, però ma mare em va dir que si guanyava no m'hi deixaria anar- els pares eren grans i patidors i jo soc filla única... Fins i tot el Ramon Ferran va anar a casa per convèncer la mare que m'hi deixés presentar! Finalment, no m'hi

vaig presentar perquè el senyor Icart em va dir que la Diputació ja tenia una candidata amb molts més números d'obtenir el premi que jo.

D'on creus que prové la teva mirada artística? Hi ha influències concretes que hagin marcat la teva manera de pintar?

Sobretot de Picasso. Quan vaig començar a l'Escola d'Art, el meu referent era Picasso, el de l'època rosa, d'aquí venen els meus primers arlequins. També Joan Pons, un pintor que em va fer descobrir el professor Rubio a l'assignatura d'Història de l'Art. Ell em deia que jo tenia un aire a Joan Pons. Em va encuriosir i em vaig comprar un llibre d'aquest pintor per aprofundir-hi més.

La pintura ha estat sempre present a la teva vida, o hi ha hagut moments en què t'has allunyat del procés creatiu?

Sempre he pintat. Quan vaig començar a l'Escola d'Art vaig tenir alguna crisi, em passava la nit rumiant què podia pintar, com podia arreglar una cosa que no m'agradava... Fins i tot somiava coses rares, personatges... Em despertava i ho anotava a una llibreta que tenia a la tauleta de nit.

Quan em vaig casar amb el Xavier vam venir a viure a Vilaplana i vaig deixar de treballar a la revista Multiservice, potser em vaig allunyar del procés creatiu. Però llavors vam obrir el Llúpol i vaig fer, amb el Xavier, el mural de l'escenari on fèiem els concerts.

Genís Torres Aymamí, S.L.

CONSTRUCCIONS I OBRES

Carrer Major, 60
Tel. 977 81 51 29
43380 VILAPLANA

La teva obra beu més de l'experiència personal, de l'observació del món o de referents artístics?

No m'inspiro en res en especial. Més aviat agafo el quadre, el paper o el que sigui i començo a pintar alguna cosa. Llavors penso: això no, no... I amb un corró torno a pintar de blanc. Tinc un munt de quadres que tenen dues o tres capes! Hi ha un quadre que em va comprar el Pep Savall que si mai comença a rascar-lo en trobarà com a mínim dues! Al principi no sé què vull pintar, però quan em surt alguna cosa, sé quan prendrà forma.

Com definiries el teu estil?

Al principi feia Surrealisme figuratiu. I ara no sé què faig! Provo coses... M'agradaria allunyar-me del que feia abans, però tot i intentar-ho encara hi ha vestigis d'aquell moment. La gent que em coneix molt, encara que faci coses noves, em reconeix. Jo crec que és pel color. M'encanten els colors. Ara, que estic molt productiva, també m'agrada de provar amb nous materials com terra, papers... El meu art és d'emocions personals reflectides en un món oníric. De fet, somniava aquests éssers a la nit. Recordo que en un somni em va aparèixer una senyora molt grassa caminant per un fil, en tinc un esbós a la llibreta i algun dia el pintaré. Els personatges que somniava, m'inspiraven. El meu objectiu no són paisatges ni bodegons, tot i que si em fan algun encàrrec, també en pinto. Soc més de cares i persones.

Ara voldríem parlar del teu vincle amb Vilaplana

Recordo que la primera vegada que hi vaig estar va ser als anys setanta per un concert de Lluís Llach, a cal Ritu. No sabia on estava aquest poble, però sí que recordo que per arribar-hi havies de passar per una carretera petita amb un munt de tombs. Quin mareig! A més a més, en aquella època portava uns talons altíssims, així que entre marejada, que els talons se m'escolaven entre les llambordes i que no vam poder entrar de tanta gent que hi havia, vaig dir que mai més de la vida tornaria a aquest poble! Doncs ja ho veus! D'aquella colla soc l'única que hi ha tornat. En aquell moment no coneixia el Xavier. El vaig conèixer un dia que vam fer un di-

nar al pis de Tarragona. Era el dia que els havien rifat per veure on feien la mili- tu, Pitxi, no vas venir. Jo vaig fer cap al pla de la catedral amb la Glòria i la Tere, dues amigues amb qui compartíem pis. Aquell dia vaig veure el Xavier- que estava moix perquè li havia tocat a Ceuta, ja no vaig tenir ulls per res més. Amb vosaltres ens havíem conegut a la Liberty, una disco de Salou. Quan em vaig casar amb el Xavier, vam pujar a viure a Vilaplana al carrer de l'Era.

Anys més tard, quan vam tornar al poble i vam estrenar la casa, mentre sèiem al jardí, em solia dir que hi estàvem molt bé aquí i que li faria il·lusió portar-me a Ceuta. M'encanta Vilaplana.

Quin és el teu record del Llúpol

Recordo que em va agradar molt estar al Llúpol, amb el Xavier, el Ricard, el Jaume Bruno, la Marta i tu. Al Xavier li encantava i a mi també. Va ser una experiència molt maca, a més de portar el Pub vam fer moltes coses. Al principi fèiem més concerts, però era difícil, ja que no podíem pagar els grups. T'én recordes que el dia de la inauguració va venir un grup alemany que es deia Agent Orange? No van cobrar, però es van veure les existències de beguda alcohòlica del Llúpol! També vam pensar de convidar Els Pets, però quan els vam dir que no cobrarien ho van deixar córrer. Ara tinc bastant de tracte amb el Joan Reig.

Un dels atractius del Llúpol va ser el mural que vas pintar. En què et vas inspirar?

Vaig pensar que podia fer dos arlequins, un cap a la dreta i l'altre cap a l'esquerra. Un significaria el dia i l'altre la nit, el sol i la lluna. El mural era el fons de l'escenari. En aquell moment estava embarassada de l'Helena i el Xavier m'ajudava a fer els rombes del terra.

Per què us en vau anar a viure a Reus?

Perquè l'Helena anava a la guarderia a Vilaplana, però només hi havia la Jordina de la seva edat. La mare de la Jordina em va dir que la portaria a l'escola de Reus on treballava. Per

això i perquè l'Helena no es quedés sola aquí ens vam buscar un pis a Reus. Recordo que la mestra era la Maria Teresa Besora de cal Consu.

A Reus hi vas trobar un espai de complicitats creatives, artistes o grups per compartir projectes o intercanvis?

Em venen a la memòria la Carme Balcells i la Conxita Sardà, amb qui vaig començar a l'Escola d'Art i ens vam fer amigues. Potser em vaig relacionar amb altres artistes de Salou, on en aquella època vaig pintar un mural al Pub Cromos.

Has fet moltes exposicions fins ara? I, com a artista, què t'aporta poder exposar la teva obra davant del públic?

Gràcies als contactes que m'han proporcionat bones amigues he pogut fer noves exposicions. La Sefa Bové Domingo em va fer un currículum artístic en el qual consta la meua trajectòria. Sobretot destaco la de Torredembarra, perquè el local era preciós, i també la de Constantí, pel component històric del local, ja que hi va fer el discurs Macià Martorell, l'últim alcalde republicà del poble.

Una exposició sobretot m'aporta contacte humà, la satisfacció de veure que a la gent li agrada la meua obra. També és una eina per donar-me a conèixer, per obrir portes a nous projectes o encàrrecs. A Torredembarra vaig vendre 15 quadres i també m'ha anat molt bé l'exposició de Constantí. M'han sortit encàrrecs interessants i noves exposicions: aviat exposaré molt probablement a Salou i a Cambrils.

T'agradaria exposar a Vilaplana?

I tant! Però potser hauria d'haver-hi una sala destinada a exposicions. Al poble hi ha força gent que hi podria exposar. Penso, i no voldria deixar-me a ningú, en l'Adela, el Xavi, el Pep, la Nati, l'Anna Mateu, la Dolors... I per què no exposicions de fotografia? Tenim el Josep Huguet, per exemple, que és un bon fotògraf. Fins i tot es podrien convidar artistes de fora com ara el meu amic Gelo, un pintor reconegut, o Fernando Lozano, amics d'aquella època de l'Escola d'Art.

El Mussart també ha estat una oportunitat per donar a conèixer artistes del territori. Com vius aquesta experiència?

M'agrada aquesta proposta de la Mercè, directora artística del Mussart, de barrejar expressions artístiques diverses. Per exemple, en el meu cas, La flor tendra del Mussart de 2023 va ser un repte perquè mai no havia dibuixat

flors. Fins i tot li vaig dir a la Mercè que no ho faria, però en llegir el text sobre la flor tendra de Mercè Rodoreda, em va inspirar el fet que fos una flor que rajava sang. De seguida em van venir al cap els colors: el verd i el vermell, que m'encanten perquè contrasten. Ara ja estic preparant el quadre per enguany, la idea m'ha sorgit d'un text filosòfic que m'ha proposat la Mercè.

Hi ha algun quadre que sigui especial per a tu?

The Poppi (1979) és un dels quadres que més m'agrada. També l'Smuffi III, el Adivino (1979). L'Smuffi I, el Adivino, se'l va quedar l'Escola d'Art perquè una vegada a l'any es feia una exposició dels treballs que fèiem i hi anaven el professorat de la Diputació amb les dones i triaven el que més els agradava, el senyor lcart va triar el meu. L'Smuffi II, el Adivino, se'l va quedar el Gelo, i ell em va regalar un quadre seu. Malauradament, va tenir un incendi a casa i es va cremar tota la seva obra i el meu quadre. N'hi ha altres d'antics que m'agradaven molt, però els vaig regalar. Un dels meus preferits era el quadre Pez Luna (1979), que el Jaume i jo vam regalar al Pitxi i a la Marta. Pertany a l'època que m'agradava Picasso, que és quan vaig començar a descobrir aquests personatges amb la llengua fora, amb formes i vestits d'arlequí amb rombets...

Com a artista, com et mires l'art actual?

M'interessa molt, no per imitar-lo, sinó perquè sovint hi trobo idees, mirades o llenguatges que em fan pensar. A vegades, aquestes influències, encara que siguin subtils, s'acaben filtrant en la meua obra, sempre passades pel meu propi filtre, pel meu estil. No es tracta de seguir modes, sinó de deixar que l'art actual em parli i em permeti evolucionar.

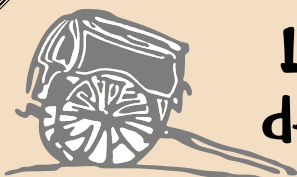
El Vier, el teu fill, pinta?

Dibuixa millor que jo. A la Marta també li agrada molt...

Recordes la portada que vas fer per a Lo Pedris?

Sí! Era de color lila. No és un color que em surti d'utilitzar a mi, però li agradava molt al Xavier. De fet, els colors també canvien amb el temps. Abans m'agradava molt el color rosa i ara no el faig servir. Ara em ve molt de gust la combinació del verd i el marró... Pintar és també això: redescobrir els colors una vegada i una altra, com si cada etapa vital tingués la seva paleta pròpia. El color és memòria, emoció, intuïció. És un llenguatge que madura amb tu.

■ ■ ■

**La Tartrana
de Cal Munter**

Confort en Allotjament Rural

Àngel Guimerà, 9 - 43380 VILAPLANA
Mòbil 687 415 898 - www.latartrana.es

Alexis
PINTOR D'ESPAS & MATERIALS

Carrer de Sant Isidre, 4 ★ 43380 VILAPLANA
Tel. 676 796 439 ★ simoalexis806@gmail.com

■ *Ester Borràs Giol*

Tot i ser un cim de “només” 2.531 m, l'Aüt ens demanarà esforç, ja que des del punt de sortida fins al cim hi ha més de 1.000 metres de desnivell.

Tot i això, és un d'aquells cims que crida l'atenció i venen ganes de fer perquè els veus allà, darrere el campanar de l'església romànica de Sant Climent de Taüll, amb la seva forma punxeguda, piramidal.

L'excursió, tret del desnivell, no té cap complicació especial. Potser només caldrà parar atenció en un parell de punts, la resta és sender, fàcil de seguir en condicions normals, és a dir, quan no hi ha gens de neu. El juny i la tardor són segurament les èpoques ideals. A l'estiu caldrà matinar bastant, si no ens volem trobar a ple sol al punt del migdia.

Podem aparcar a l'alçada de la planta embotelladora (Boix), a la carretera de Caldes de Boí. A la carretera, a la banda oposada, hi ha espai per a uns quants cotxes.

Recularem per la mateixa carretera fins a trobar un camí que s'endinsa cap al riu Noguera de Tor. Un pont ens permet travessar-lo. En època de desglaç o de pluges fa goig veure com baixa.

Seguirem la direcció de “La Montanyeta” (sic) d'uns quants pals indicadors que trobarem. La Montanyeta és la vall per on ens enfilarem fins a la pleta de lo Forco. La pujada és constant, sense aturador, pel mig d'un bosc de pi negre, avet i faig. A la nostra dreta sentirem com baixa l'aigua del barranc de la Montanyeta.

Arribem a la pleta de lo Forco, el primer lloc una mica planer des que hem començat, i seguirem fins a creuar

L'Aüt

Al fons, a la dreta es veu l'Aüt

el riuet, en principi, sense cap complicació.

Ara ens enfilem cap a la pleta de la Coma dels Coms. Aquí és un dels llocs on haurem d'anar amb compte, ja que el sender és poc definit i només hi ha algunes fites. Passarem vora la cabana de la Coma dels Coms. Encara que el marquin com a refugi, no ho és pas, la porta està tancada amb candau i, per tant, no s'hi pot comptar com a aixopluc, en cas de necessitat.

Decanem cap a l'esquerra per travessar aquesta mena d'olla o circ i ens encarem falda amunt per la vall del barranc de Comaminyana. Aquí encara hi ha bosc, tot i que ja no és tan espès.

Arribem a la pleta de Comaminyana i tornem a mig planejar una estona. A la nostra esquerra sentirem i veurem

una font on és possible que ragi aigua (dependrà de l'època).

Passem per uns prats i veiem al nostre davant un fort pendent, amb una petita tartera al mig, que haurem de superar. La tartera, en si, es pot evitar passant per la dreta.

Arribem al coll de Roques Blanques. Ja tenim el cim a tocar. Anem cap a la dreta, seguint la traça. L'últim tram ens demanarà fer alguna grimpadeta abans d'acabar sortint al cim planer de l'Aüt. Gaudim de les vistes, tant de muntanyes com de valls.

Per tornar al cotxe només hem de desfer tot el camí. L'ombra del bosc, a partir de la pleta del Forco, serà d'agrair.

■ ■ ■

■ *Montse Argerich*

Quina bona oportunitat celebrar l'aniversari de *Lo Pedris* parlant d'un dels festivals més prestigiosos del món del cinema!

Per curiositat vaig buscar la pel·lícula premiada a la primavera del 2000, poc abans de néixer el primer número de la revista. Aquell any s'atorgava la Palma d'Or a *Dancer in the Dark* (*Bailar en la oscuridad*), del director danès Lars von Trier, protagonitzada per Björk, cantautora i compositora islandesa que rebia també el Premi a Millor Actriu.

Tot i haver-ne oblidat els detalls,

recordo encara com em va agradar, especialment tractant-se d'un musical, un gènere que sempre m'ha costat. L'he tornada a veure i ha estat un plaer recuperar una *peli* que, pel meu gust, ha envellit molt bé. Continua sent una bona història, amb bones interpretacions, música immersiva, de la que n'és autora la protagonista, i coreografies de luxe.

Refresquem la memòria. Una immigrant txeca i mare soltera viu amb el seu fill en condicions precàries en un poblet nord-americà. Treballa en una fàbrica, du una vida rutinària i les seves relacions es limiten a una companya de feina (per cert, la Catherine Deneuve), un xicot que la pretén i els veïns, un matrimoni, que li fan mig d'oncles. Innocentment feliç, viu la seva passió per la música i els balls dels musicals clàssics de Hollywood, sobrevivint com pot a la tragèdia. Està perdent la visió, i el seu fill també la perdrà si no aconsegueix els diners per una cirurgia.

És la història d'una renúncia, més i tot, d'una immolació, la tercera pel·lícula d'una trilogia, un grup de pelis d'aquest director que tenen com a protagonistes dones "sacrificades" per amor. Les altres dues són també magnífiques: *Rompiendo las olas* (1996) i *Los idiotas* (1988).

DEL FESTIVAL DE CANNES

Pensant-hi, fa temps que no ens arriben produccions d'aquest director, una llàstima. Havia estat força criticat per la singularitat del seu estil. Va ser cocreador de *Dogma 95*, un moviment cinematogràfic que apostava per les filmacions sense efectes especials, minimitzant l'ús de tecnologia, rodant sovint amb la càmera a l'espatlla. Però realment ha escrit i dirigit grans pel·lícules, em venen al cap *Europa* (1987) o *Dogville* (2003), de la que encara recordo l'impacte de la posada en escena.

Revisant altres projeccions premiades a Cannes en aquests darrers 25 anys, m'aturo l'any 2009, amb el premi a una pel·lícula magnífica, *La cinta blanca*, del director austríac Michael Haneke.

Les Brases
de Ca l'Olla
restaurant
Passeig de la Mussara, 8 - 43380 VILAPLANA
lesbrasesdecalolla@gmail.com
F-Les Brases de ca l'Olla
Tels: 977 782 862 - 661 793 565

Dietètiques Cabré, C.B.

ALIMENTS NATURALS I DE RÈGIM
HERBORISTERIA
CONSULTA NATURISTA
C/ dels Jurats, 19 - 43205 REUS
Tel. 977 31 52 55

Llauradó
FORN DE PA I PASTISSERIA
PA CUIT AMB LLENYA
Avgda Dr Vilaseca 10 Avgda Joaquim Mir 11
Tel. 31 54 52 Tel. 81 50 04
REUS L'ALEIXAR

Poc abans de l'inici de la I Guerra Mundial, en un poblet protestant del nord d'Alemanya es produeixen una sèrie d'esdeveniments estranys que responen més aviat a un ritual d'odis, revenges i càstigs, on hi estan implicats gairebé tots els membres de la comunitat: els nens, el pastor de l'església, el terratinent, les famílies...

Tot apunta a una vida idíl·lica, on la gent té tot el que es pot necessitar, camps fèrtils, una escola, un metge, les misses de diumenge, les festes populars... però quan creuem el llindar de les cases, se'ns obre la porta a l'horror.

Haneke té una dèria, un tema recurrent en la seva filmografia, el sorgiment de l'autoritarisme. En aquesta pel·lícula furga entre les suposades arrels del feixisme, escorcollant en el comportament humà que el fa possible. Ens ofereix una proposta, més que una resposta a les preguntes que tots ens hem fet en alguna ocasió: Què va fer (i fa) possible el desenvolupament del nazisme? Quin trastorn en els humans permet la tragèdia d'un genocidi? Hi ha res que justifiqui la ceguesa davant de la barbàrie?

I ho fa tan bé, que fa mal! Investigar sobre la violència és investigar sobre la miserable condició humana, però en aquest cas tot succeeix en la normalitat de la vida quotidiana d'un poble. La perversitat de l'ànima és més suggerida que mostrada, la intueixes en la innocència d'un nen, en un gest aparentment ingenu. La cinta blanca, títol de la pel·lícula, és un llaç que simbolitza la puresa, una virtut que no és més que ficció.

És una peça per veure-la sense pressa, gaudint de la potència visual que té, sense esperar grans accions perquè més que una pel·lícula veurem la fotografia d'un món aterridor. És un relat inconclús, o en tot cas, sense aclarir què i com ha succeït. El final té una data i un

fet que marcarà un inici, el 28 de juny de 1914. En un atemptat a Sarajevo mor l'arxiduc Francesc Ferran, hereu de l'Imperi Austrohongarès. A partir d'aquí, la I Guerra Mundial, i tot el que ja sabem.

Enguany la Palma d'Or l'ha rebuda **Un simple accidente** de l'iranià Jafar Panahi, un director detingut en múltiples ocasions, empresonat i condemnat al silenci per la seva oposició a les restriccions imposades en la societat iranià. Reconegut representant del cinema iranià contemporani ha rebut un nombre considerable de premis i distincions. Serà, per tant, una de les pel·lícules a veure quan s'estreni, passat l'estiu.

De la que sí que podem parlar és de **Sirat**, del director Oliver Laxe, una pel·lícula que ha revolucionat aquest darrer Festival de Cannes, amb el Premi del Jurat, convertint-se en un fenomen que a estones ens supera. Certament, tenim **Sirat** present als mitjans i xarxes gairebé cada dia. Potser per això no caldria una sinopsi, però la farem.

En una rave multitudinària al de-

sert del Sud del Marroc, apareixen un pare amb el seu fill buscant la filla que ha desaparegut fa mesos en una d'aquestes festes. I així s'inicia un viatge en ple desert cap a la darrera festa en direcció a Mauritània.

Una història simple, més aviat una successió d'estats d'ànim amb molt poca estructura argumental, però un exemple de *Cine* en totes les seves dimensions. La clau es troba en allò que significa **Sirat**, camí en àrab, a l'Islam el pont sobre l'infern que cal creuar per arribar al paradís. És la pel·lícula d'una fugida, la dels ravers, un moviment antisistema i anticapitalista, militants que han decidit viure en un altre món i opten per la deserció. Laxe ho explica molt bé: "*Meter nuestros oídos, meter nuestras cabezas dentro de los altavoces para no oír como el mundo se derrumba*".

Molt ben mostrat tot, gent fràgil que es cuida, vides plenes de cicatrius, pertinença a una família triada, comunió amb la música... tot plegat molt creïble, real. De fet, Sergi López és l'únic actor professional, també el nen, que havia aparegut a *La Mesías*, de *los Javis*. La resta són ravers, que s'interpreten a ells mateixos. El món dels personatges és el d'ells mateixos.

Cal dir, però, que no està agradant a tothom. En un moment el relat es trenca i ens trenca amb cops de puny al cervell, prenent una deriva inesperada. Però és que la *pel·lícula* és tan física, tan de sentits com la pròpia vida. És important distanciar-se per entendre la metàfora del viatge, encara que sigui un mal viatge.

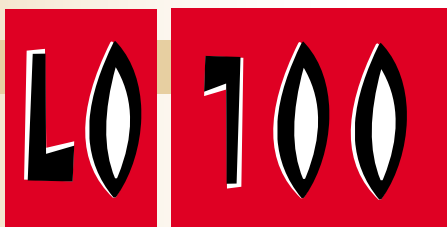
■ ■ ■

VALFRES Pinturas
pinturas y papeles pintados

SISTEMA MULTICOLOR
Más de 5.000 colores
al instante

977 31 71 54
Av. de Falset, 171 (ctra. de Alcolea)
43206 **REUS** (Tarragona)

2000-2025 anys

L'Autoentrevista:

Lo Pedrís entrevistat per Lo Pedrís

L'Equip de *Lo Pedrís*:

1 * Josep Aragonès (per Jordi Serra)

És l'home d'internet i l'artífex de què *Lo Pedrís* hagi estat a la xarxa des del primer dia. En bona part, gràcies a ell, hem estat un mitjà a l'alçada del nostre temps.

2 * Antònia Farré (per Josep Aragonès)

Dona polièdrica, infatigable rapsoda, actriu, dansaire..., en definitiva, ARTISTA en majúscules!

3 * Montse Ferré (per Pep Mestre)

La Montse és una lleona. A vegades em pregunto com s'ho fa per entregar a punt i sempre tota la feina que se li encomana...

A la revista fa una mica de tot: encomana i presenta les rutes per caminar i la secció de cinema, ha fet entrevistes, reparteix, aguanta les meves bromes i (sobretot i molt important!) és l'encarregada de demanar i recollir a temps el trofeu que entreguem al Vilaplanenc de l'any!

4 * Pitxi Garcia (per Montse Ferré)

El Pitxi sempre ha estat una peça clau de *Lo Pedrís*. Durant molts anys ha estat el motor, estant al dia del que passava al poble i sabent captar, amb la seva ploma, les inquietuds seves i les de tots plegats.

I com no, i no menys important, sabent gestionar el millor de cada membre de l'equip dins les seves possibilitats en cada moment.

Tal com ens hem acabat coneixent tot l'equip de redacció al cap de 25 anys, ens agradaria que també ens acabeu coneixent a naltros, si més no, una mica.

Han estat uns quants anys d'entrades i sortides, de pujades i baixades repartint pel carrer que porta aquest doble nom, de recollir articles, fotografies i dibuixos, de gestionar els escassos recursos que sovint han estat tan minsos que ens en fem creus que algun número acabés publicat i repartit!

Per això hem pensat que, en primer lloc, fóssim naltros mateixos els encarregats de presentar a un company o a una companya de l'Equip, i així exposar com ens veiem i quina tasca fa cadascú, vaja, una mica com "Lo Pedrís vist per Lo Pedrís"!

I després, una segona part que pretén tancar el cercle fent que cadascú de l'Equip respongui una qüestió sobre el naixement, l'evolució, el que representa i altres sensacions i aspectes lligats a Lo Pedrís.

Ara som aquests els que fem aquesta feina, però durant molts anys han estat molts altres que ho han fet igual o millor que naltros. Ben segur que els que s'incorporaran ho continuaran fent també amb la mateixa intenció, no en dubtem gens! Per això volem afirmar ben fort i amb orgull:

Visca Lo Pedrís! Llarga vida a Lo Pedrís!

Cal Còbit

CASA RURAL - VILAPLANA

Carrer Major, 30 - Tel. 693 058 936
info@calcobit.com - www.calcobit.com

SUBMINISTRAMENT DE PAPELERIA
MATERIAL D'OFICINA E INFORMÀTICA

C/ Cornudella del Montsant, 39
Pol. I. Agro Reus 43206 REUS
Telèfon 902 023 390 - 977 327 350 Fax 977 124 014
comandes@cr4.cat - www.cr4.cat

L'Equip de LO PEDRÍS a l'any 2010.

5 * Pep Huguet (per Pitxi Garcia)

Ja porta uns quants anys com a tresorer de la revista i sens dubte és una de les peces fonamentals perquè *Lo Pedrís* tiri endavant econòmicament. Des que va entrar a l'equip, els números sempre quadren a la perfecció i sempre està atent que no es perdi cap subvenció. Gràcies a ell també tenim un llistat acurat dels carrers, del número de cada casa, socis, no socis i publicistes que a l'hora de repartir ens són molt útils. A més a més, ha estat l'encarregat de fer les magnífiques fotos dels calendaris sobre Vilaplana i el seu entorn que regalem als socis cada any. En resum, és un gran administrador i un brillant retratista.

6 * Hilari Juanpere (per Pep Huguet)

L'Hilari es va incorporar a l'equip de la revista des del primer moment de la seva creació, i durant molts anys, quan encara no hi havia o no disposàvem d'ordinadors ni de les tecnologies actuals, es va dedicar a passar a màquina d'escriure la majoria, o gairebé tots els articles que els col·laboradors o la gent del poble ens feia arribar escrits a mà.

És una persona discreta, sense cap afany de protagonisme, però sempre disposada a ajudar i molt eficient en les seves tasques. No ha tingut mai un no per resposta quan se li ha demanat la seva col·laboració per qualsevol motiu, repartiment de la revista, organització d'actes públics o concerts o qualsevol altra feina de les moltes que hi ha per fer.

BENZINERA*AUTORENTAT
ENTRE AUTOS

CARBURANTS VILAPLANA

DISTRIBUCIÓ A DOMICILI DE GASOILS

Comandes: 977 328 417

Tot tipus d'articles pel seu vehicle - Obert 24 h

7 * Carme Maigí (per Hilari Juanpere)

La Carme va néixer a Tortosa, és llicenciada en Filologia Catalana per la Universitat Rovira i Virgili i imparteix classe a l'Institut Ramon Berenguer IV d'Amposta i ja fa més de trenta anys que es dedica a l'ensenyança.

Es en aquest institut on va portar a terme amb els alumnes de 1r de Batxillerat dels cursos 2018-2019 i 2019-2020 un treball de recerca sobre la batalla de l'Ebre i la deportació d'ampostins als camps de concentració nazis. El resultat és un llibre que comparteix autoria amb Lluís Montull.

Carme Maigí és també coordinadora del DEMD-Ebre que és un grup d'Educació i Memòria i que a les Terres de l'Ebre està format per docents de diferents especialitats interessats amb la memòria històrica d'aquestes terres. També forma part del Consell assessor i científic del COMEBE (Consorci Memorial dels Espais de la Batalla de l'Ebre).

La seva relació amb Vilaplana és perquè està casada amb Josep Aragonès (Pep Ros) i tots l'hem vist passejar pel nostre poble i també en la presentació de diferents actes i llibres relacionats amb la Batalla de l'Ebre. També forma part dels membres que porten a terme la revista **Lo Pedrís**.

8 * Jordi Mariné (per Sisco Mariné)

Va ser a la fundació de **Lo Pedrís** l'any 2000 i s'ha mantingut molt actiu en aquests 25 anys. Com a bon artista plàstic que és, ja ens va fer la portada del primer número. Després en va fer una de molt especial pel número 75 i ara ha tornat a fer la d'aquest número 100. També és seu el disseny de les lletres de **Lo Pedrís** i el logo d'aquesta commemoració dels 25 anys que tots lluïrem a les samarretes.

Però no només ha fet la part gràfica de la revista, sinó que en aquest quart de segle ha tingut un munt d'idees per a fer diferents seccions de la revista. Va tenir la idea, ja en el número 3 de **Lo Pedrís**, de començar a fer entrevistes a persones rellevants del poble. Més tard es va inventar el Qüestionari, fer les mateixes preguntes sobre un tema a diferents persones. També va ser idea seva fer l'Endevina on és i el Pulsòmetre. I finalment va tenir la brillant idea de fer el Vilaplanenc de l'Any que tots esperem cada any per la Festa Major.

I segur que és el que més ens ha fet riure a tots amb els seus discursos irònics, aguts i punyents!

9 * Sisco Mariné (per Carme Maigí)

Home de poques paraules, les justes, les ben pensades, les alades (segons Homer són les destinades a influir directament en el receptor). Un enginyer dels mots i del pensament.

10 * Pep Mestre (per Jordi Mariné)

El Pep Mestre posa molt d'entusiasme en tot allò que fa i busca sempre la manera de sortejar els entrebancs.

És una persona, doncs, resolutiva, però també és creatiu, imaginatiu, observador, disciplinat, perfeccionista, constant, clar, precís, humil, professional, irònic i molt competent.

En els seus escrits mesura sempre el significat de les paraules i és un entusiasta de la semàntica i la prosa florida.

Ja va donar mostra de la seva capacitat literària en la redacció dels fulletons La Bola i el Txinc-Txenc Magazine.

Per tant, avui és un pes pesant de l'Equip i la revista **Lo Pedrís** no podria bategar de la mateixa manera sense la seva aportació.

11 * Magda Montlleó (per Antònia Farré)

La Magda és una companya lletraferida, exigent amb la gramàtica i bona coneixedora de la llengua. Per aquest afany seu, em ve de gust presentar-vos-la amb un reguitzell de frases fetes que li escauen molt bé.

La Magda *no deixa cap fil per lligar: ho vol tot ben lligat i ben amanit. Va per feina, sense córrer, però sense parar; ho té tot sota control. Aquest afany la porta a carregar-s'ho tot a l'esquena. Té més paciència que un sant i sempre hi és, plogui o faci sol. És d'aquelles persones que fan més que no diuen. Treballa com una formigueta i no se li escapa cap detall. No li fa por l'esforç ni la responsabilitat: si cal arromangar-se, s'arromanga sense pensar-s'ho dues vegades.*

12 * Roser Queral (per Magda Montlleó)

La Roser ha estat membre de **Lo Pedrís** des dels inicis. És una persona activa, crítica, efectiva i durant molts anys va encarregar-se dels enviaments per correu, fent que la revista arribés a moltes parts de Catalunya, d'Espanya i fins i tot a l'estranger.

13 * Mei Salvat (per Roser Queral)

La Mei és una peça molt important pel funcionament de **Lo Pedrís**. És molt participativa, toca moltes tecles de l'engranatge i treballa molt perquè pugui anar sortint cada número.

Va impulsar els "Contes a la vora del foc" i va engegar la Secció de LA FRESCA, que ha sortit a tots els números. Sempre pensa a qui es pot entrevistar... i què pot ser d'interès.

14 * Jordi Serra (per Teresa Serra)

Sembla que m'ha tocat parlar del Jordi Serra, o sigui, del meu germà.

El vaig començar a enredar per col·laborar a **Lo Pedrís** quasi des del començament, donant-li feina de corrector i demanant-li, també, articles d'opinió i d'història local i general. Els seus articles d'opinió, acostumen a ser bastant irònics i punyents. Pel que fa a la història, és el seu ofici i a la família es té molta memòria local.

Durant molt de temps vaig demanar-li que fos membre de la Redacció, però no el vaig convèncer fins fa uns cinc anys.

15 * Teresa Serra (per Mei Salvat)

La Teresa Serra sempre hi ha estat a **Lo Pedrís**: per a acompanyar-nos, per posar-se a fer coses... Té una memòria privilegiada i té molt de contacte amb moltes persones del poble. Ha estat un element molt important a la revista. Amb idees tan esbojarrades com l'Aigua de València (que quasi ens va salvar la festa del Concert del Bruno i l'Aïda! I ens la va fer més festa!) que ja ens la prenem com a una cosa nostra... Ens l'estimem molt per tot lo que aporta de diferent i que ens acaba de completar com a equip.

LO 100**2000 - 2025 anys**

Questionari: **Lo Pedrís** respon

— Com creus que es deu veure *Lo Pedrís* a la xarxa. Fins on imagines que pot arribar?

Josep Aragonès: *Lo Pedrís* en paper és una relíquia que dona gust tocar i llegir cada vegada que surt a la llum, una experiència a l'abast només dels subscriptors, però lopedrís.cat, en format digital, és la mateixa publicació oberta al món i que per a molta gent que no pot gaudir de la revista en paper, també l'espera amb desig. La xarxa no només ens apropa al que volem, sinó que a més ens permet consultar en qualsevol moment, tota mena d'informació que s'hagi posat a *Lo Pedrís* durant els 25 anys que s'ha publicat ininterrompudament.

— *Lo Pedrís* és una bona revista, quant a la qualitat i l'estètica que s'hi ofereix?

Antònia Farré: Crec que *Lo Pedrís* és un exemple d'una publicació inclusiva i integradora, el contingut de la qual reflecteix el compromís i la implicació de moltes persones que, número rere número, han desenvolupat una tasca molt ben feta. Hi ha una cura especial a publicar articles molt diversos i de temes molt interessants. Es nota un afany de superació i una exigència molt acurada en les col·laboracions. Arribar a cent publicacions i a vint-i-cinc anys de revista, és tot un èxit. Ara bé, també és un bon moment per reflexionar si encara té marge per evolucionar. Penso que, estèticament, la revista manté un format clàssic que compleix la seva funció, però potser si es repensen alguns aspectes del disseny, es podria aconseguir una revista amb una aparença més atractiva, coherent i funcional. Es tractaria de petits ajustos com ara definir millor les seccions, la diversitat tipogràfica, la jerarquia visual o l'ús de l'espai, crec que així es guanyaria en claredat i atractiu visual. Vull destacar la portada com a un dels punts forts del disseny de la revista perquè és atractiva, sorprenent i col·laborativa.

De tota manera, destaco la voluntat col·lectiva i l'esforç sostingut que en fan possible la continuïtat. Més enllà de l'estètica, el valor real d'aquesta publicació és la seva funció social, cultural i emocional: connectar veïns, preservar records i donar veu a qui vol compartir. Que una revista local com aquesta hagi resistit tants anys amb una periodicitat constant és, sens dubte, un mèrit admirable.

Així doncs, tot i que hi ha camí per millorar-ne el disseny, és essencial valorar l'enorme treball voluntari que fa bategar *Lo Pedrís*, un patrimoni viu del poble.

— Què opines de l'abast de *Lo Pedrís*, et sembla que representa i arriba a tothom?

Montse Ferré: *Lo Pedrís* ja fa bastants anys que acompanya la vida del poble i crec que es pot dir que ha sabut representar moltes veus de Vilaplana, almenys totes les que han volgut, i que és una eina viva de la vida i de la història local.

També és cert que hi ha alguns col·lectius als quals no arriba tant com voldríem, com per exemple la gent més jove, que és un col·lectiu d'eines digitals. En aquest sentit, potser caldria reformular i donar empenta a la versió digital de la revista.

— Creus que hauria d'arribar a més gent?

Montse Ferré: No crec que sigui una qüestió de més exemplars, sinó d'intentar potenciar la participació de sectors com els joves, afavorint la seva participació a través de nous canals (digitals, xarxes...) i també d'altres entitats que han anat sorgint al poble aquests darrers anys.

— Quina ha estat l'evolució de *Lo Pedrís* en el temps, durant els 100 números?

Pitxi Garcia: És molt difícil fer un resum acurat de l'evolució dels 25 anys de *Lo Pedrís* en què hem arribat a la xifra encomiable de 100 números. Qui ens ho havia de dir quan vam començar! Quina passada i que orgullosos ens n'hem de sentir. Els principis van ser molt il·lusionats i alhora molt difícils. Havíem de pensar sobre què havíem d'escriure, quines seccions havia de tenir la revista, en quin ordre havien de situar-se els articles, quina era la línia editorial... Volíem que tothom hi participés, encara que haguéssim d'anar per les cases i demanar els textos escrits a llapis. Però érem una bona colla i ens repartíem la feina que ens venia al damunt.

A poc a poc, en vam anar aprenent i ja vam començar a crear seccions fixes. Per exemple, la primera entrevista al número 3 del Jordi Mariné al seu avi Macià. També destacar, els primers anys, la feina notable en maquetació de la Maria Casanova i després del Salvador Bota. Per no parlar de la gent que ha participat escrivint, dels artistes que ens han regalat les seves valuoses portades, de la tasca imprescindible dels correctors/res durant els darrers 25 anys. Seria massa llarga la llista per anomenar a tothom.

Potser com a grup hem perdut una mica l'empenta que vam mantenir durant molts anys i que ens permetia fer més

Salvat
SERRALLERIA, ALUMINI, INOX I PVC

Polígon Industrial Borges 1 - C.
de les comunicacions, parcel·la 15
LES BORGES DEL CAMP

☎ 977 817 438 ☎ 615 222 771 🌐 www.alusalvat.net

f serralleria i alumini salvat 📷 serralleria i alumini salvat

KÖMMERLING®
DISTRIBUIDORS OFICIALS

- ✓ Tot tipus de tancaments en alumini
- ✓ Automatismes per a portes metàl·liques
- ✓ Automatismes per a portes de garatge i persianes de la llar de la marca NICE i SOMFY
- ✓ Fusteria d'alumini K.Line i fusteria metàl·lica
- ✓ Treballs amb acer inoxidable
- ✓ Finestres d'alumini exterior i fusta interior
- ✓ Portes seccionals

concerts, exposicions o seccions com el Qüestionari que ens portava molta feina, però que reflectia l'opinió general de la gent del poble. Però en general, la revista ha evolucionat força bé i crec que ha anat millorant: textos, seccions, fotografies, maquetació...

— **Creus que *Lo Pedrís* és viable econòmicament?**

Pep Huguet: Crec que la viabilitat econòmica de la revista *Lo Pedrís* en el passat i en el present queda totalment demostrada pels vint-i-cinc anys d'existència que ara celebrem.

Dit això, també és cert que cal fer números i alguns equilibris per tal de poder disposar de la tresoreria suficient per a fer front a la publicació trimestral de les revistes, fototeques, calendaris i la resta de despeses ordinàries que es van produint.

Vull explicar també que, tot i que en aquests darrers anys ens hem vist obligats a augmentar l'import de les subscripcions dues vegades, aquest augment ha estat proporcionalment inferior a l'augment que també s'ha produït en els costos d'edició de la revista.

Per a compensar aquest fet i trobar un millor equilibri, crec que seria interessant en aquests moments i de cara al futur, poder comptar amb un número més elevat de subscriptors que aportessin el seu petit gra de sorra per tal que el projecte pugui continuar per molts anys més.

— **El sacrifici de fer la revista (recollir articles, fer la revista, repartir, cobrar, etc.), paga la pena?**

Hilari Juanpere: Quan preguntem si una cosa paga la pena, moltes vegades ens ve al cap que fa referència al preu que se'n paga per l'esforç que comporta.

Si es tracta d'elaborar un àpat quan ja existeix preparat, reparar un aparell que ja fa temps que funciona, fer un esforç manual quan una màquina ens ho pot resoldre... possiblement contestaríem que no paga la pena. Però la satisfacció personal i l'assoliment d'un repte, ens pot portar a descartar la solució fàcil.

Lo Pedrís és el resultat d'un desig i la voluntat de fer un servei al poble de Vilaplana que va sorgir fa ja 25 anys i que es manté molt millorat i amb molt de rigor.

Aquesta revista trimestral que organitzen, endrecen, confeccionen i tiren endavant un grup de gent que ho fa sense cap mena de remuneració, que ha de buscar com finançar-la sense que això suposi grans despeses, que ha de buscar tot tipus d'ajut econòmic, on tothom pot aportar la seva opinió, amb uns continguts de qualitat, amb temes que fan referència al poble i de cultura general i que després es reparteix per a tot el poble amb un format i una edició de revista de primer ordre, no pot tenir cap dubte: paga molt la pena!!!

A més, tots esperem la fototeca dels nostres avantpassats, el calendari de l'any nou i tots els actes que van associats a la revista com són la presentació de llibres, concerts, actuacions, col·laboracions amb altres entitats i com no, el Vilaplanenc de l'any.

Jo, que la meua participació actualment es limita pràcticament a repartir-la, només puc felicitar a tots els que s'esforcen per portar-la a terme i animar a tots els implicats a

continuar amb un projecte fet realitat durant 25 anys i que crec, personalment, que val molt la pena.

— ***Lo Pedrís* ofereix una qualitat d'estil i lingüística que és correcta/adequada? Ha de millorar? Et sembla que poden fer altres accions per representar la cultura en català?**

Carme Maigí: Que un poble tan menut pugui editar una revista trimestral amb tanta qualitat i no només pel que fa al contingut, sinó a nivell lingüístic i d'estil, és un motiu d'orgull. La combinació de tradició i innovació evidencia la riquesa de registres i les diversitats dialectals històriques, socials i geogràfiques de persones col·laboradores i entrevistades.

— **Com veus la imatge que dona *Lo Pedrís* i, en concret, les portades? Creus que és adequada o hi veus marge de millora?**

Jordi Mariné: La imatge de *Lo Pedrís* de sempre ha estat molt acurada. Al llarg del temps no ha fet altra cosa que anar millorant.

Les cent portades de *Lo Pedrís* també ha suposat un altre àmbit de participació on molta gent s'ha pogut expressar artísticament.

Cal valorar també la feina del nostre grafista el Salvador Bota que sempre ha sabut posar tota la seva vàlua professional en la millora constant del disseny, maquetació i impressió de *Lo Pedrís*.

— **Quant a la línia editorial i els continguts, creus que *Lo Pedrís* ha sabut mantenir una idea clara? Cal canviar-la?**

Sisco Mariné: En aquests 25 anys *Lo Pedrís* ha anat opinant en els seus editorials sobre molts dels temes que han estat d'actualitat en cada moment al poble. També s'hi ha parlat sovint de temes que han afectat tant el nostre país com al món en general. No us sabria dir si hi ha hagut una línia editorial clara que s'hagi mantingut. Les persones que han format part de la redacció de la revista són molt variades i potser no tenen totes la mateixa opinió sobre cada un dels temes que s'han tocat. Però sí que ens hem posat d'acord en cada número en triar sobre quin tema s'havia de parlar en aquell moment, intentant reflectir a l'editorial l'opinió majoritària i més o menys consensuada. Aquest crec que ha de ser l'objectiu de l'editorial de la revista, expressar una opinió majoritària. Després, sobre cada tema en concret, per molt polèmic que pugui ser, *Lo Pedrís* ha estat obert a publicar qualsevol opinió degudament signada per l'autor o autora. I com més variades i contradictòries siguin aquestes opinions, millor.

Aquest era l'objectiu en crear la revista, ja ho deia el primer editorial: "*Lo Pedrís* és un lloc de trobada, on la gent hi diu la seva. Hem triat aquest nom perquè volem que sigui un lloc d'encontre planer i quotidià, on s'hi reflecteixin opinions i punts de vista diferents. *Lo Pedrís* és un espai obert. Volem un diàleg obert i plural, i que se'n parli a casa."

I així crec que hauria de continuar.

— **Què et semblen Les Entrevistes de *Lo Pedrís*?**

Pep Mestre: Fem servir la frase "Bufar i fer ampolles" per dir que una cosa és fàcil. Jo us asseguro que no he fet mai cap ampolla (i dubto que me'n sortís!) però sí que m'ha tocat

fer alguna entrevista de **Lo Pedrís**: I no és pas una tasca gens fàcil!

Decidir la persona a entrevistar (i que accedeixi a ser entrevistat!) és el primer pas. Aleshores has de pensar què li preguntaràs i després caldrà trobar un dia i un lloc, gravar la conversa i, finalment, transcriure-la i penjar-la per a l'edició.

Creieu que és senzill? Doncs no! No ho és. Per això és tan important que posem en valor les entrevistes fetes i les no fetes (sigui perquè no tenim el permís o perquè hem fet tard) Perquè, a més, funcionen com un catalitzador del que passa al nostre entorn i que sovint ni ens n'adonem, i perquè acabem coneixent racons, persones i realitats que ens són molt propers i que possiblement ens han passat desapercebuts i que paga la pena descobrir.

Crec que **Lo Pedrís** ha apostat per aquest gènere encertadament. Comptant, això sí, amb les mancances de qui no en sap, però que vol fer-ho bé; i mirant d'abastar la diversitat, els contrastos i fins i tot les asimetries que conformen el nostre poble per portar-les a les nostres cases.

— Com a “engranatge”, et sembla que **Lo Pedrís** ha funcionat?

Magda Montlleó: Evidentment! **Lo Pedrís** s'ha publicat cada tres mesos, ininterrompudament, des que va néixer, a la tardor del 2000. Hi ha hagut un gran equip de persones que, amb ganes, il·lusió, i dedicació ho han fet possible.

Casualment, vaig tenir coneixement de la revista quan la idea era un projecte i quan encara no tenia nom, però tinc el record de la Roser, allà als *malecons*, dient que **Lo Pedrís**, seria un bon nom per la revista.

El 2003 em vaig comprar la casa i el 2007, m'hi vaig instal·lar i em vaig fer subscriptora de **Lo Pedrís**.

— Com es viu des de dins el funcionament creatiu i de distribució de la revista?

Magda Montlleó: L'any 2020, essent regidora de Cultura, el Pitxi em va convocar a una reunió per parlar del futur de **Lo Pedrís**. Ell havia estat dinamitzador de la revista durant vint anys i ja es plantejava passar el relleu. I jo, que quan rebia cada número de la revista, no la guardava fins que no m'havia llegit tots els articles, vaig acceptar de donar un cop de mà.

El primer problema que em vaig trobar va ser entendre com havien d'entrar els articles a la plataforma de la web perquè el meu desconeixement del medi, era total. Estic molt agraïda al Pitxi, al Pep Mestre i al Salvador que van ser els meus formadors. Amb tota l'expectativa del món vam aconseguir editar el número 81! Prova de foc, superada.

Després d'aquesta apreciació per a entrar en context,

he de dir que des de dins és un repte l'edició de cada número i sempre és una sorpresa, perquè tot i tenir unes seccions fixes, sempre arriben articles que fan que aquell número sigui especial. Tenim la gran sort que hi ha moltes persones que hi col·laboren i això dona una gran riquesa i varietat d'articles i de temàtiques.

Quan preparem l'edició de cada revista, l'equip de coordinació fem una reunió inicial.

Determinem l'Entrevista, la Portada, el Passatemps, el Pulsòmetre i l'Editorial. També anotem els articles proposats i debatem les propostes que hi pugui haver.

A partir d'aquí, cal avisar els col·laboradors que ja poden fer arribar els articles i les fotos. Tots els articles, després de la correcció, ja passen al Salvador Bota perquè pugui anar organitzant les pàgines, amb els articles i la publicitat.

Hem pres l'acord de fer la revista de 40 pàgines, per no augmentar costos i de moment ho aconseguim. Quan comencen a arribar els articles, sempre sembla que hi haurà poca cosa, però al final, sempre queda plena.

Per fer el repartiment de la revista pel poble, hem d'aconseguir ser 6 persones per poder repartir amb comoditat (3, fan la part de dalt i els altres 3, la part de baix). També enviem una seixantena de revistes, per correu.

— Com et sembla que es rep **Lo Pedrís** a les diferents llars el poble?

Roser Queralt: Penso que en la majoria de les cases es rep amb interès i curiositat. De seguida vols obrir la revista per saber qui hi ha escrit i sobre què, perquè la majoria dels col·laboradors són de casa i les coses que s'hi diuen, també.

Hi ha molta diversitat de seccions, l'entrevista, el cinema, caminar, opinió, llengua... que et van enganxant. És una bona eina perquè no se t'escapin les notícies del poble.

— Consideres que les col·laboracions/aportacions externes de **Lo Pedrís** han estat encertades? En trobes a faltar alguna?

Mei Salvat: Sí, les considero encertades. **Lo Pedrís** és una revista oberta i el món és molt gran...

He trobat a faltar una secció tota feta pels joves! Sempre ho havíem vist, però no l'hem sabut posar en ordre mai. Tot i que crec que encara es podrà fer, em sembla que és la part que ha faltat a **Lo Pedrís**.

LET'S GO
BAR CASAL

Esmorzar
Dinars
Sopars

877 266 691 607 938 797 lets_go_vilaplana_

Carrer del Casal, 3 43380 VILAPLANA (Baix Camp)

L'Equip de **LO PEDRÍS** a l'any 2025.

— Lo Pedrís és una revista crítica/analítica amb el seu temps?

Jordi Serra: Lo Pedrís pot oferir el doble vessant. En tenir una periodicitat trimestral no cal que estigui sotmesa a l'actualitat més puntual, per això ja hi ha altres mitjans. Però està bé fer recull de notícies i activitats per tal que en quedi constància a llarg termini. La revista té un gruix important de contingut rigorós, fins i tot acadèmic, amb fort component d'anàlisi i contingut crític. Sobre això tinc sensacions oposades. D'una banda, m'agrada que es vulgui oferir aquest contingut en una publicació local, però d'altra em fa sospitar que, potser, una part important dels lectors pot desconnectar de textos no lligats al poble o d'un nivell "intel·lectual" massa elevat. Hi hauríem de reflexionar.

—Què ens en pots dir de les persones que durant aquests 25 anys han anat fent Lo Pedrís?

Teresa Serra: La revista va ser idea del Pep de las Heras. Va convocar una reunió a la Casa de Cultura i allí va començar tot.

El Pep va començar com a Director, però el Pitxi ràpidament va ser qui es va fer bastant càrrec de l'edició. Ara bé, crec que no hauríem començat si la Maria Casanova, que treballava en una impremta, no s'hagués fet càrrec de la maquetació i de la impressió.

En aquell moment vam començar també la Tere Mateu, la Dolors Joanpere, El Jordi Maríné que se n'encarregava del

disseny de la portada i que va ser qui va dissenyar el logotip, o sigui, les lletres i el format. També el Josep Mestre, la Mei Salvat i jo mateixa, que encara no sé per què, em vaig oferir per portar els números, papers i altres. Em sembla que em deixo gent, però vull recordar a l'Hilari, que va començar fent de "passador", perquè quan vam començar com que hi participava molta gent gran i ens feien arribar els articles manuscrits, s'havien de passar a l'ordinador. I després, sempre ha estat disposat a repartir i el que fes falta. També vull tenir un record per la Raquel Virgili, que durant bastants anys, fins que ja no li va ser possible, va ser una gran col·laboradora.

No puc deixar-me el Josep Aragonès, de Tortosa, que va muntar la revista digital i encara la fa funcionar i el Sisco Maríné, que sempre ha fet el Passatemps i juntament amb altres, s'han encarregat de les galerades i que no hi haguessin faltes d'ortografia. Que és una feinada.

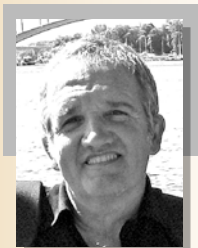
Tampoc no podem oblidar a la Maria Huguet, coneguda per tothom com Maria Rufina, la Maria Bigorra i la Núria Ferré, que durant anys, si algú no havia rebut la revista o veien algun error o defecte, curiosament els ho feien saber a elles. La Núria fins fa poc, també va ser l'encarregada de les necrològiques i dels naixements.

Em deixo a força gent, però m'ha semblat recordar aquestes persones.

■ ■ ■

PRESENTACIÓ DE L'EXPOSICIÓ

“100 PORTADES DE LO PEDRÍS”

Josep M. Garcia

A vui, cinc de juliol de 2025, en aquesta acolorida Sala Parroquial, el discurs inaugural de l'Exposició: “100 Portades de Lo Pedrís” s'estructurarà en tres eixos: la memòria col·lectiva, la preservació del patrimoni històric i cultural del poble i la participació ciutadana.

Pel que fa a la memòria col·lectiva, no podia ser millor emmarcar-la en aquesta antiga Sala, amb tants i tants entranyables records per a nosaltres: la TV en blanc i negre que compartírem plegats, el teatre, el préstec de llibres de la petita biblioteca de dalt, les representacions dels pastorets, l'aprenentatge de sardanes, el so repetitiu de la pilota de ping-pong, els jocs infantils i les excursions que muntaven el jovent del CAU, les controvertides i expectants Jornades Culturals, les edicions de la revista

LO PEDRÍS 25è ANIVERSARI

12.00 Inauguració exposició portades, fetotesa i calendaris. Sala Parroquial.

22.00 Concert de JAZZ TRADICIONAL GUMBO JAZZ BAND AMB RAMON QUADRADA

TAQUILLA INVERSA
5 DE JULIOL
LA PLANA (VILAPLANA)

La Plana del Col·lectiu Llibertari... I multitud de xerrades i exposicions de tota mena de tendències i colors. I tot, presidit per aquest valuós mural costumista de Vilaplana que va pintar en Sisquet Xacó, un dels notables artistes del poble.

Quant al patrimoni cultural de Vilaplana que ha recollit Lo Pedrís durant vint-i-cinc anys, cal remarcar que, des de

la creació, l'any 2002, de la pàgina web, confeccionada per l'equip de l'Ateneu Informàtic de Tortosa que dirigeix i ens ofereix Josep Aragonès, la revista i, per extensió el poble, ha anat recopilant un arxiu de fonts documentals històriques, literàries i de premsa en xarxa sobre el passat i el present de Vilaplana, de forma sistematitzada, com mai havia tingut.

També vull fer referència al vessant artístic de la revista, a més dels dibuixos dels nostres infants, que ens arriben a través de la secció de la Fresca des de la primera revista, ressenyar que l'Equip de redacció ha decidit fer una nova exposició que commemora els 100 números de Lo Pedrís, juntament amb els calendaris editats. Per aquest motiu, hem recopilat totes les <<Portades>> realitzades pels artistes i col·laboradors als quals n'hem demanat el disseny. També hem recollit l'arxiu de

les <<Fototeques>> que hem ofert als socis, a partir de les diverses fotografies que ens han cedit amablement. Moltes gràcies a tothom, ja sigui com a artistes, escriptors, correctors, col·laboradors, socis o publicistes.

I finalment, cal destacar la partici-

pació ciutadana, sense la qual la nostra tasca de publicar la revista, trimestre rere trimestre, no tindria gaire sentit. Per aquest motiu, continuem treballant, des d'aquell llunyà 12 d'octubre de 2000, en què l'entusiasme inicial s'ha anat encomanant com la grip en

un parvulari. Aquest ha estat, al llarg del temps, el més clar símptoma que la gent del poble, i els que també hi participeu des de fora, heu tingut ganes de dir coses, d'opinar, d'escriure i sobretot de compartir-ho i confrontar-ho.

Però aquests tres punts remarcables esmentats fins aquí no poden ser una excusa per haver arribat a final de port; sinó que amb l'experiència acumulada d'aquest llarg viatge, i malgrat les baixes que s'han quedat pel camí, pensem que hem d'intentar millorar i anar més lluny. Per això, us demanem que ens continueu acompanyant en aquesta travessia per ajudar-nos a pilotar aquesta nau de "100 Pedrissos" que entre tots hem construït.

Cultius Mediterranis
Agricultura ecològica i paisatgisme

"Sostenibilitat respectuosa amb l'entorn i el medi."

Venda de proximitat

ORIGEN VILAPLANA

602 43 72 57

www.cultiusmediterranis.cat

info@cultiusmediterranis.cat

L'Esparver
Restaurant

C. de l'Era 14 - VILAPLANA

Tel. 977 815 223 - 655 834 157

www.esparver.com

f /EsparverRestaurant

GAUDÍ
Centre de Reconeixements
Mèdics - Psicòtics

Permisos de conduir i armes

Certificats mèdics d'aptitud esportiva

Certificats mèdics oficials

Passeig Sunyer 18 Baixos
43202 REUS

Telèfons 977 11 54 11
977 75 66 57

www.centresmedicsonet.com
reus@centresmedicsonet.com

Tramitació gratuïta de la renovació del permís de conduir

Teatre Nidari i concert de JAZZ

El passat dissabte 5 de juliol vam celebrar el fet que aquesta revista ha complert el seu primer quart de segle de vida.

Els actes de celebració de l'efemèride van tenir una doble vessant. D'una banda, a la Sala Parroquial es va inaugurar una exposició amb totes les portades dels 99 números publicats fins ara, i la portada de la revista número 100, que està a punt de sortir, així com tots els exemplars de la Fototeca i els calendaris. L'exposició es va poder visitar durant tot el cap de setmana.

Al vespre vam tenir la part més festiva. A l'espai de la Planeta vam tenir una representació teatral a càrrec de Teatre Nidari que ens va oferir un petit tastet amb l'espectacle "Odio els meus fills", basat en textos de T de Teatre. A continuació el jazz clàssic va envair la nit

Presentació de la Festa dels 25 anys.

vilaplanenca amb un concert a càrrec de la Gumbo Jass Band amb Ramon Quadrada.

Durant tota la vetllada, que es va finançar amb el sistema de taquilla inversa, vam poder gaudir d'un còctel

d'aigua de València, com ja comença a ser tradició en les festes de la nostra revista.

Moltes felicitats, i moltes gràcies a tots els assistents.

Teatre Nidari de Reus.

Gumbo Jass Band amb Ramon Quadrada.

**AUTOESCOLA
LA SELVA**

LA TEVA AUTOESCOLA AL COSTAT DE CASA

📍 Av. Puig i Ferrer, 29 - Baixos
43470 - LA SELVA DEL CAMP (Tarragona)

☎ 977 844 154

✉ aelaselva@gmail.com

**REALE
ASSEGURANCES**

Agència Reale Selva del Camp

📍 Av. Puig i Ferrer, 29 - Baixos
43470 - LA SELVA DEL CAMP (Tarragona)

☎ 977 844 154 // 630 655 077

✉ arselvadelcamp@reale.es

PER SANT JORDI, LLEGIM: L'ILLA DEL TRESOR (2.0)

Antònia Farré Sanfeliu

Com és costum per Sant Jordi, s'ha tornat a demostrar que la cultura no només es llegeix: també s'escolta, es viu i es comparteix. En el marc de les activitats de la diada, vam poder gaudir d'una nova proposta del Pep Mestres que consistia en una adaptació local del conegut programa de ràdio *El cafè de la República*, però amb una essència cent per cent del poble.

Amb el Petit Príncep com a fil conductor —aquell viatger tendre i encuriosit que observa el món amb ulls nets—, la proposta ha servit per fer un recorregut emocional i divertit per les anècdotes, les maneres de dir i les expressions típiques que només qui coneix bé el poble sap interpretar. Allò que normalment se sent o sentia als *malecons*, al cafè o a la placeta, avui ha trobat veu en format radiofònic i escènic.

Els protagonistes d'aquesta aventura han estat el Leo Aymamí i la Joana Garrido, acompanyats per l'Alba Closa com a narradora, que, amb una complicitat entranyable, han donat veu i emoció a fragments de l'obra d'Antoine de Saint-Exupéry, connectant amb la mirada curiosa i poètica del petit viatger. Mentrestant, el Marc Mestre i el Pep Mestres han estat els encarregats de dinamitzar el vessant més juganer i lingüístic de l'acte: expressions del po-

ble, maneres de dir úniques, els renecs del Capità Haddock —dits amb tota la teatralitat que mereix—, endevinalles i jeroglífics que han fet que el públic no fos només espectador, sinó també protagonista. Expressions com *alego*, *aparia la casa*, *fer alguna francesilla*, *tot abarganat*, *explicar xascarrillos*, *portento*, han ressorgit amb força i sentit compartit.

De fet, quan s'acosta el Pep per comentar-te la proposta ja saps, en primer lloc, que no li pots dir que no; en segon lloc, que serà una proposta cultural única i exigent; i, en tercer lloc, amb un sentit de l'humor molt fi. És això el que m'agrada d'ell, que quan t'ho explica se li il·luminen els ulls d'entusiasme i et desarma perquè sense adonar-te'n veus allò que t'està explicant escenificat. Això és perquè el Pep s'estima el que fa! Ja és el quart any que organitza aquesta activitat que es remunta al 2021 amb un recital de poemes. El 2022 ens va organitzar un Sant Jordi de pel·lícula. El 2023 l'acte va consistir en la lectura de cançons que el públic podia endevinar i el 2024 es van llegir himnes. Indubtablement, és l'ànima d'aquest acte, i és capaç de teixir complicitats i fer que tot rutlli com un rellotge suís.

Finalment, aprofitem per agrair la col·laboració de l'Ajuntament pels mitjans que habitualment ens proporcionen perquè tot funcioni a la perfecció i la col·laboració de tots els participants i del públic.

Des d'aquí podríem expressar el nostre desig que aquesta activitat tingui moltes edicions més, però és que el Pep ens ha avançat amb l'entusiasme que el caracteritza que ja té la proposta del 2026!

Visca la Cultura!

La mort secreta de les paraules

Isabel Salvat Salvat

Aquest número sortirà entrant l'estiu, un estiu que de ben segur serà extremadament calorós. Per això hem triat una paraula que s'hi relaciona; l'*estragament*, l'*estrago*. A Vilaplana, la calor, sovint, ens fa sentir **estragats**.

Sebastià Mariner va recollir *estrago* («*Dícese de una fatiga intensa o de una destrucción total*»).¹ Volem fer notar que, en castellà, *estrago* i el verb corresponent *estragar* no es relacionen amb cansament, sinó amb l'altra accepció que Mariner assenyala: destrucció total (*Daño hecho en guerra, como una matanza de gente, o la destrucción de la campaña, del país o del ejército/ Ruina, daño, asolamiento*).² Potser de la manera que l'hem sentit més és com «causar estragos», amb el significat de destruir i també, figuradament, provocar atracció (*Provocar una fuerte atracción o una gran admiración entre un grupo de personas*).

L'any 2003 el significat de la paraula *estrago* com a destrucció estava perdut però encara era molt vigent estar *estragat/da*, com a augmentatiu d'estar fatigat. Nosaltres ho vam preguntar d'aquesta manera: Com diries que estàs molt, molt cansat. Un 24,5% de la població entrevistada va dir: *estragat*. Una proporció idèntica d'informants va citar *rebenat*. La resta va respondre *agotat* (8,9%), *petat* (8,9%), *xafat* (8,9%), *baldat* (6,7%), *fet pols* (6,7%), *fus* (4,4%). Només una informant va citar la normativa *esgotat*, i va ser molt generosa en sinònims; va dir: *esgotada*, *morta*, *rendida*.

Estragat està assenyalat com a barbarisme derivat del castellà.³ En canvi, està acceptat en valencià, potser per això el DCVB el recull i li atorga uns significats ben bonics: «Llevar la força, el vigor, el delit, per l'excés de treball, d'exercici./ Corrompre, malmetre els sentiments, el cor». Segons «Et prenem la paraula» s'utilitza al Priorat, al Baix Camp, a les Garrigues, al Montsià, al Baix Gaià, a la Ribera d'Ebre... en aquest programa el relacionen amb *estrago*, tot dient que ve del llatí

vulgar *stragare*, 'assolar, devastar', derivat de *strages*, 'devastació, ruïnes'.⁴

En aquest mateix programa proposen, en el registre formal, substituir *estragat* per *rebenat*. Però, curiosament, *rebenat* potser és també un castellanisme. D'etimologia incerta, sembla derivar del llatí, de *ventus*; però si hagués entrat directament, sense passar pel castellà, en els llocs on es diferencia fonèticament la /v/ de la /b/ (com a Vilaplana, abans), s'hauria de dir en /v/, i sempre es diu en /b/, tal i com s'escriu.⁵ Per aquest motiu es pensa que el català ha pres el mot *rebenat* del castellà, conservant la pronúncia castellana bilabial de la /v/. A més, fins al segle XVIII no apareixen testimonis escrits d'aquest mot en català. Per aquests motius es creu que *rebenat* és un manlleu del castellà. Un manlleu admès, això sí.

Estar o sentir-se *estragat* sembla una expressió prou viva a Vilaplana amb el significat de fatiga intensa. No es té consciència que sigui un castellanisme ni de la seva relació amb el *estrago* castellà.

Exemple d'ús:

En dies aixís, que tens l'ànima *estragada*, voldries tornar allà dins i tancar-t'hi.

Ramon Solsona. L'home de la maleta. Barcelona: Labutxaca, 2012.

Dedicat a «Quan ningú no ens recordi» del Josep Mª Garcia, el Pitxi, que sap retratar maletes i homes amb maleta, amb minuciositat, tendresa i encert. I a la Dolça Huguet, que les sap dibuixar. I, evidentment, a tot l'equip de redacció de *Lo Pedrís*, que ni que estiguessin cansats, *estragats*, *rebenats*, *rendits*, ens han fet arribar la revista durant aquests 25 anys.

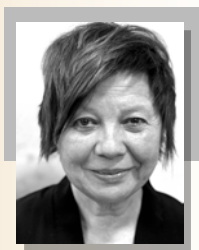
1.- Mariner Bigorra S. Castellanismos léxicos en un habla local del campo de Tarragona. BRABLB, XXV. 1953.

2.- Real Academia Española. Diccionario de la lengua española, 23.ª ed., [versió 23.8 en línia]. <<https://dle.rae.es>> [17/06/2025].

3.- Paloma D, Rico A. Diccionario de barbarismes. Barcelona: Edicions 62. 1997.

4.- Marín G, Hervàs M. Et prenem la paraula [Programa de ràdio]. Catalunya Ràdio. [13/03/2016] <https://etprenemlaparaula.wordpress.com/tag/estrago/>. [18/06/2025].

5.- En castellà, en canvi s'escriu *reventar*.

CARRERS AMB NOM DE METGE

■ *Magda Montlleó Llauredó.*

De tots és sabut que a Vilaplana hi ha dos carrers dedicats a dos metges, el carrer del Doctor Mallafré i el carrer del Doctor March.

Al mes de març vaig rebre una trucada telefònica de la Montse Fíguls. A través de la pàgina web de *Lo Pedrís* havia vist que a Vilaplana teníem un carrer dedicat al Doctor March. Interessada per aquest fet, va trucar a l'Ajuntament i així és com va contactar amb mi.

Em va explicar que formava part del Centre d'Estudis d'Avià (Berguedà), i que actualment treballen en el projecte d'editar el llibre titulat: **Metges als carrers i places de Catalunya**. Els autors són **Miquel Bruguera i Daniel Montaña**.

És per aquest motiu que es dediquen a buscar informació sobre els carrers i les places de Catalunya que tenen nom de metges. Necessiten les dades bàsiques de cada metge, el nom i els cognoms, la data de naixement i lloc, la data de defunció i lloc i el nom del pare i de la mare.

Vam quedar que miraria de trobar informació i que ja l'aniria informant.

Primerament, vaig contactar amb el Tomàs Bigorra. El primer que em va dir va ser que a Vilaplana també hi havia el carrer del doctor Mallafré i em va passar la informació dels dos metges que la Maria Ana Vernet i Ferré havia documentat al seu llibre: **Vilaplana: aproximació a la seva història i tradicions**.

També vaig demanar ajuda al Joan Serra per buscar informació del Doctor Mallafré, ja que ens pensàvem que podia haver nascut a Vilaplana. D'ell no vam trobar res, però de la defunció de la seva mare, sí, podent aclarir el nom de son pare.

(El Joan va trobar la defunció de Josep M. Mallafré López, que també era metge, i que el van anar a enterrar a la Selva del Camp. Aquesta informació ens va crear confusió perquè no coincidía amb les dades que teníem. El vam descartar perquè vam deduir que era una altra persona i no vam aprofundir més).

El Tomàs també em va passar la informació del que recordava del doctor Mallafré i del Doctor March i em va dir que parlés amb el Pep Serres que era amic del fill del doctor March.

El Pep Serres em va explicar que amb el Llorenç March, eren molt amics, veïns i de la mateixa edat i que s'havia casat amb una cosina del Pepito Mateu, el pare del Pep, de la Teresita i del Jordi. Tots tres, vilaplanencs i residents al poble.

Vaig contactar amb el Pep Mateu i ell va localitzar el net del doctor March, que també es diu Llorenç. Viu a l'Esplugu de Francolí i així és com vam aclarir les dades que ens faltaven per completar la biografia del seu avi. També ens va informar que el seu pare, l'amic del Pep Serres, s'havia mort l'any 2018.

Amb la Montse Fíguls hem estat molt en contacte, passant-nos totes les noves informacions que des de Vilaplana li podíem facilitar i contrastant-les, amb les que trobaven a Barcelona.

Aquesta cerca l'hem dut a terme durant els mesos de març i abril de 2025. Ha estat una tasca curiosa, que sortosament ha fructificat. Moltes gràcies a totes les persones que hi han col·laborat i moltes gràcies a la iniciativa del Centre d'Estudis d'Avià i als dos metges, el Miquel Bruguera i el Daniel Montaña, per donar visibilitat als metges que han fet de metge a Catalunya i que els seus pobles els han homenatjat dedicant-los el nom d'un carrer.

CALAPEIRONA
RESTAURANT

Carrer d'Àngel Guimerà, 1 - Telèfon 977 81 51 71
43380 VILAPLANA

**ASSOCIACIÓ
DE JUBILATS I
PENSIONISTES
DE VILAPLANA**

C. del Casal, 3

Mallafré Mariné, Josep Maria

Nascut a Reus, el 20 de febrer de 1871. Mort a Esplugues de Llobregat, el 18 de maig de 1935.

Fill d'Ambrosi Mallafré Soronellas i de Teresa Mariné Huguet. Casat amb Àngela Roquet Joanix, amb qui no va tenir fills.

Llicenciat en Medicina, a Barcelona, l'any 1900. Es va especialitzar en Pediatria. Va exercir com a metge pediatre a Barcelona i va treballar a l'Hospital de Nens de la ciutat. Durant els caps de setmana i els estius, passava temps a Vilaplana, on inicialment s'allotjava a cal Mallafré (també coneguda com a ca la Sofia), i posteriorment, al mas de Mallafré. A principis del segle XX, durant un estiu, es va detectar un brot de diftèria a Vilaplana, i va ser ell qui va prendre la responsabilitat de visitar i tractar els infants afectats. A més, va finançar la construcció del pont sobre el riu de les Tosques. Era també un gran aficionat a la música.

March Rodríguez, Ferran

Nascut a l'Espluga de Francolí, el 27 de maig de 1899. Mort a Barcelona, el 20 de desembre de 1975.

Fill de Llorenç March Anglada, metge, i d'Isabel Rodríguez Oller. Casat amb Pilar Solà Masana. Va tenir un fill, Llorenç March Solà.

Llicenciat en Medicina, a Barcelona, l'any 1927. S'afilia al Sindicat de Metges de Catalunya el 1927, el mateix any que va exercir de metge a Cabra del Camp. Inspector Municipal de Sanitat des de 1928. El 1929 se'n va de metge a Rocafort de Queralt. Metge de capçalera de Vilaplana des de 1932 fins a la seva jubilació, l'any 1968. L'any 1946 va haver d'ajudar a fer l'autòpsia de dos Patacons (maquis amagats a les muntanyes de Vilaplana).

I, és així com hem esbrinat més informació dels dos metges que formen part dels carrers de Vilaplana.

Inauguració del pont de Mallafré el 15 d'octubre de 1921.
Foto cedida: Matilde Mestre. Fototeca núm. 15.

**FERRO
ALUMINI
INOX**

Tels: 977 76 82 68 - 670 45 59 04

Solució al passatemp

25 anys!

1- PITXI	16- JORDI SERRA
2- DOLORS JOANPERE	17- ROSA MARIA BOQUÉ
3- JOSEP MARIA MUSTÉ	18- MARIA CASANOVA
4- HILARI JUANPERE	19- JOSEP HUGUET
5- MARIA HUGUET	20- ÒSCAR AYMAMÍ
6- JOSEP DE LAS HERAS	21- MONTSE FERRÉ
7- PEP MESTRE	22- ROSER QUERALT
8- JORDI MARINÉ	23- MAGDA MONTLLIÓ
9- MEI SALVAT	24- JOSEP ARAGONÈS
10- TIÀ ANGUERA	25- DOLORS SENTÍS
11- RAQUEL VIRGILI	26- LOURDES BRUNET
12- CARME MAIGÍ	27- NÚRIA PUJALS
13- TERESA SERRA	28- SALVADOR BOTA
14- ANTÒNIA FARRÉ	29- FRANCESC MARINÉ
15- TERESA MATEU	

Esmorzar de Sant Isidre

El dijous, 15 de maig, dia de Sant Isidre, a l'espai inferior de la Riba vam fer el tradicional esmorzar. Amb un parell de bidons i una bona brasa vam poder fer el pa torrat i coure la llangonissa, la botifarra i la cansalada.

A les taules hi havia l'aigua, els porrons de vi, els alls, les tomaques, la sal i els setrills d'oli. Per postres hi havia avellanes torrades i cafè.

Vam fer una previsió de teca per a un centenar de persones i no va quedar res.

■ ■ ■

OBRES DIPÒSIT VELL

Iniciades les obres de restauració del Dipòsit Vell, un dels elements patrimonials més emblemàtics del municipi.

Aquest mes de juny han començat les obres de restauració del Dipòsit Vell, un edifici catalogat com a Bé Cultural d'Interès Local (BCIL) i estretament vinculat a la història del subministrament d'aigua del poble. Aquest projecte s'emmarca en la voluntat de recuperar i posar en valor aquest espai patrimonial construït a inicis del segle XX.

Els treballs han estat adjudicats a l'empresa especialitzada RECOP Restauracions Arquitectòniques SL, amb un pressupost de 173.020,94 € (IVA inclòs) i compten amb el finançament de l'Oficina de Suport a la Iniciativa Cultural del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

Avanç de les obres

Durant els mesos de juny i juliol, els treballs s'han centrat en la creació d'un nou accés a la part posterior del Dipòsit, al carrer Sant Isidre. Aquesta actuació inclou la construcció d'unes escales i l'obertura d'una porta a nivell de

la sola del dipòsit, fet que facilitarà l'accés tant per a la intervenció actual com per a usos futurs.

A finals d'agost està previst el muntatge de la bastida que permetrà treballar a les façanes, iniciant-se així la fase principal de restauració arquitectònica, que comprèn neteja, consolidació, arrebossat i reproducció dels morters originals, així com la restauració de motllures, pilastres, esferes, torretes i

altres elements decoratius singulars de l'edifici.

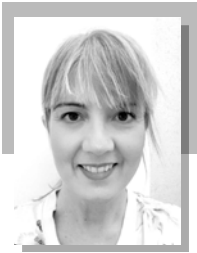
Previsió i afectacions

Està previst que les obres finalitzin abans d'acabar l'any 2025. L'actuació ha estat plantejada amb criteris de minimització d'afectacions, motiu pel qual la bastida pont s'instal·larà de manera que no calgui tallar el trànsit de manera permanent. Tot i així, mentre les bastides estiguin col·locades, el pas de vehicles de grans dimensions pot veure's afectat.

L'Ajuntament demana comprensió per les molèsties puntuals que puguin derivar-se dels treballs, i mantindrà informada la ciutadania a través dels canals habituals (Telegram i senyalització als carrers) de qualsevol tall o afectació, especialment als carrers Sant Isidre i Santiago Rusiñol.

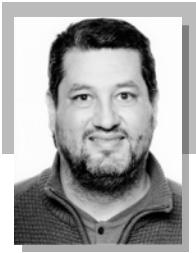
Amb aquest projecte, Vilaplana fa un pas important en la conservació del seu patrimoni històric i arquitectònic, posant al centre la memòria i el valor cultural del Dipòsit Vell per a les futures generacions.

■ ■ ■

■ *Mireia*
Paixà Pavón

Regidora de Festes

■ *Àlvar*
Fortuny Miró

Regidor de Cultura

La Fira de Sant Isidre

La cinquena edició de la Fira de Sant Isidre va ser el dissabte, 17 de maig, en sessió de matí i de tarda, a l'emplaçament de la Riba.

Totes les parades van estar sota tendals i van haver d'ocupar diversos espais. Enguany van exposar 20 paradistes, que van oferir: artesanía, roba i complements, samarretes, costura creativa, seda, brodats, joies i pintures, joguines de fusta, manualitats, minerals i joies, joies de plata, objectes de resina, ceràmica i dibuixos, ceràmica esmaltada, bosses, amigurumis i bijuteria de fusta, entre d'altres.

També hi havia cosmètica vegana, plantes i compost i productes d'alimentació ecològics i de proximitat: mel, pol·len, formatge i pa.

Vam poder comptar amb artesanes del poble que ens van mostrar puntes de coixí, punt de creu, ganxet, mitja, brodats i com es llata per a fer senalles.

Van venir 3 Associacions:

- MUSSAGATS, que té cura dels gats de carrer de Vilaplana.

- AFANOC, que treballa per millorar la qualitat de vida dels nens i joves amb diagnòstic de càncer i de les seves famílies i que impulsa la Campanya Posat la Gorra.

- L'AFA de l'Escola Cingle Roig, que va organitzar el vermut del migdia i el berenar de la tarda.

També hi va haver un espai de jocs de construccions per als més petits, al costat de l'espai de l'AFA.

Al migdia, hi va haver el Concert del grup "The Zalamero's".

I a mitja tarda, la Xerrada-concert "Sons de la terra", amb Ferran Roca, que va fer una demostració sonora de 80 instruments del nostre territori.

Moltes gràcies a tothom (paradistes, associacions, col·laboradors, visitants...) per la participació en la 5a edició de la Fira de Sant Isidre de Vilaplana.

Va ser una jornada molt animada!

EXCAVACIONS I TRANSPORTS

MIRALLES

SALVADÓ - MARINÉ, S.L.

Horts d'en Serra
Partida la Boella, Polígon 6, n.130
Tels. 977 816 489 - 665 562 648
43365 - **ALFORJA**
mirallesalforja@salvadamarine.com

instalart

Disseny, fabricació i muntatge de rètols.
Impressió digital,
vinils per a vehicles,
envans, mampares i mobles d'oficina

☎ 977 76 62 89 / 619 22 66 20

📍 Pol. Ind. La Drecera C/ de l'Energia, 3
La Selva del Camp, 43470

✉ Instalart.laselva@gmail.com

🌐 www.instalart.es

📱 @instalart.laselva

Liquidació del pressupost 2024 de l'Ajuntament de Vilaplana

Josep Bigorra Llauredó

Alcalde

L'Ajuntament de Vilaplana ha aprovat la liquidació del pressupost municipal corresponent a l'exercici 2024, que s'ha tancat amb uns resultats econòmics positius i un bon nivell de tresoreria.

El resultat pressupostari ajustat és de 88.210,48 €, mentre que el romanent de tresoreria per a despeses generals ajustat s'eleva fins als 338.838,15 €. A més, l'estalvi net ajustat de l'exercici ha estat de 256.827,74 €, una dada que consolida la capacitat financera del consistori.

Pel que fa al compliment dels objectius econòmics, Vilaplana manté una situació sanejada, sense cap endeutament i un període mitjà de pagament a proveïdors de 6,20 dies.

També cal destacar que l'Ajuntament ha assolit una capacitat de finançament de 611.831,39 €, fruit del balanç positiu entre ingressos i despeses no financeres.

D'altra banda, s'han identificat romanents de crèdit per un total de 300.197,39 €, dels quals 179.782,88 € són d'incorporació obligatòria, destinats principalment a l'obra en curs del Refugi de la Mussarra, i 6.263,15 € d'incorporació voluntària, que es destinaran a diverses partides menors de serveis i manteniment.

La liquidació també ha constatat que no hi ha hagut resolucions contràries a informes de la intervenció, anomalies en ingressos ni omissions de fiscalització.

Pel que fa a la regla de la despesa, l'any 2024 hi ha hagut un increment de l'11,46% en la despesa computable respecte a l'any anterior, que suposen un total de -29.921,41 €. La regla de la despesa és un límit establert per la Llei Orgànica d'Estabilitat Pressupostària i Sostenibilitat Financera (LOEPSF) que impedeix a les administracions públiques, inclosos els ajuntaments, augmentar la seva despesa per sobre d'un cert percentatge anual (normalment lligat al creixement del PIB).

L'Estat estableix aquesta regla per evitar que l'administració pública incrementi la despesa de forma insostenible, encara que disposi de superàvit o romanents.

Això suposa que els ajuntaments, tot i tenir diners a la caixa, no poden gastar més del límit establert, fet que frena la capacitat d'inversió, manteniment de serveis o execució de projectes prioritaris.

En els darrers anys, molts ajuntaments arreu de l'estat, especialment petits o mitjans, hem reclamat la supressió de la regla de la despesa per garantir una gestió més àgil i eficient dels recursos municipals.

Malgrat tot, amb aquests resultats, l'Ajuntament de Vilaplana continua gestionant els recursos públics amb criteris de prudència i eficàcia, garantint una economia municipal sanejada i amb capacitat d'inversió per als projectes de futur.

Resultats del mig mandat 2023-2027

El divendres 23 de maig la Sala d'Actes de la Plaça de la Riba va acollir la reunió informativa de mig mandat 2023-2027, organitzada per l'Ajuntament de Vilaplana. L'acte, obert a tota la ciutadania va servir per presentar els principals resultats assolits en aquests dos primers anys de mandat, així com les actuacions previstes fins al 2027.

Durant la sessió, l'equip de govern va exposar els avenços i treballs realitzats en cadascuna de les àrees.

Entre els punts més destacats que es van donar a conèixer:

- **Gestió econòmica eficient**, amb un pressupost per al 2025 superior a 1,1 milions d'euros i un romanent de tresoreria superior als 330.000 €.
- **Més de 2,7 milions d'euros en subvencions** ja concedides, provinents de diversos programes de la Generalitat, la Diputació i fons europeus.
- **Millors en educació**, com la posada en funcionament de la nova llar d'infants dins de l'Escola Cingle Roig, les obres d'adaptació i la instal·lació d'un sistema de ventilació, climatització i calefacció amb aerotèrmia, així com la instal·lació de plaques solars a la coberta, entre altres actuacions d'adaptació i manteniment.
- **Inversions en equipaments i serveis**, com la millora de la pista poliesportiva, la piscina, l'obertura de l'espai de coworking i l'adequació de la sala de vetlles.
- **Projectes de transició energètica**, amb noves instal·lacions fotovoltaiques i accions per l'eficiència hídrica i la gestió de la sequera.
- **Impuls cultural**, amb iniciatives com el Bibliocarro, el canal de Youtube "Vilaplana, Cultura i Patrimoni", el Festival Mussart i les visites del cicle "Vilaplana Oculta".

També es van presentar les actuacions previstes fins a finals de mandat, entre les quals destaquen la rehabilitació de l'edifici de la Caixa Rural per a habitatges, la renovació del Carrer Major, la substitució de la coberta de fibrociment del Casal i la millora de la cobertura 5G.

L'acte va concloure amb un torn obert de paraula, on els veïns i veïnes van poder compartir inquietuds i propostes. Aquesta trobada reforça el compromís municipal amb la transparència i la participació ciutadana activa.

Podeu descarregar l'informe de resultats de mig mandat, fent clic a l'enllaç o escanejant el QR.

<http://www.vilaplana.cat/wp-content/uploads/2025/07/INFORME-RESULTATS.pdf>

INFORME DE RESULTATS MIG MANDAT 2023-2027

Ajuntament de Vilaplana

TRANSICIÓ ENERGÈTICA, SOSTENIBILITAT I AGRICULTURA

Actuacions realitzades

- ✓ Actuacions de millora i reparacions de la xarxa d'aigua amb la instal·lació de noves reguladores de pressió, tancament d'anelles, recerca i reparació de fuites
- ✓ Campanyes de sensibilització sobre el consum d'aigua
- ✓ Noves instal·lacions fotovoltaiques a l'escola, ampliació de les instal·lacions del magatzem i de la Casa de Cultura
- ✓ Redacció del Pla Municipal d'Emergència per Sequera
- ✓ Actualització del Pla d'Acció per a l'Energia Sostenible i el Clima (PAESC)
- ✓ Realització de campanyes de sensibilització de la recollida selectiva
- ✓ Actuacions d'urgència a les instal·lacions de la piscina
- ✓ Actuacions periòdiques de neteja de la llera del Riu i la Rasa
- ✓ Impuls del projecte Rumiar de prevenció d'incendis i foment de la bioeconomia
- ✓ Adquisició remolc i carpa

INFORME DE RESULTATS
MIG MANDAT 2023-2027

BENESTAR I GENT GRAN, SALUT I ESPORTS

Actuacions realitzades

- ✓ Foment d'activitats per la Gent Gran
- ✓ Col·laboració amb les iniciatives esportives que contribueixen a fomentar l'esport.
- ✓ Obres de millora de la pista poliesportiva del Casal Vilaplanenc

Actuacions previstes

- ✓ Creació d'una Farmaciola a l'edifici de la Caixa Rural

La piscina del Casal Vilaplanenc obre portes amb diverses millores

La piscina del Casal Vilaplanenc va iniciar la temporada d'estiu 2025 el **dimecres 18 de juny**. Durant els primers dies, fins divendres 20 de juny, l'horari d'obertura ha estat de 16 h a 20 h. A partir del **dissabte 21 de juny**, la piscina obre diàriament en horari d'11 h a 20 h.

De cara a aquesta tempora-
da, l'Ajuntament ha realitzat diverses
**obres de millora amb una inversió de
34.185,27 €**, subvencionada al 95% per
la Diputació de Tarragona. Les actuaci-
ons han inclòs:

Localització i reparació de fuites

d'aigua a les canonades del sistema de depuració de la piscina (tant d'aspiració com d'impulsió).

Buidatge dels filtres, substitució de les cànules i recàrrega d'aquests.

Instal·lació d'un nou sistema de dosificació de pH i clor amb telecontrol.

Substitució de la vàlvula motoritzada de sortida del vas de compensació.

Renovació del quadre elèctric
de control de la sala de depuració.

A més, el Casal Vilaplanenc ha dut a terme les tasques habituals de manteniment (la neteja i pintat dels vasos de la piscina), així com altres tasques complementàries: la substitució de la reixa malmesa de la platja de la piscina, la instal·lació d'una nova zona d'ombra per al socorrista, la renovació de l'enllumenat nocturn de la piscina i la posada a punt general de les instal·lacions.

111

Vilaplana es converteix en l'epicentre de l'slot català amb la 2a prova de 12 h del Campionat de Catalunya

Vilaplana va acollir, el cap de setmana del 30 de maig i 1 de juny la 2a prova de 12 hores del Campionat de Catalunya d'Slot, una cita esportiva que va convertir el municipi en el punt de trobada per als amants d'aquest esport de motor en miniatura. L'esdeveniment, organitzat pel Slot Reus Competició, va reunir 32 equips vinguts d'arreu del país, consolidant la vila com a seu destacada dins del calendari d'aquesta competició.

La prova va tenir lloc a la Sala del Casal Vilaplanenc, on els participants es van enfrontar a un circuit exigent amb un recorregut tècnic i molt ràpid. Durant dotze hores ininterrompudes, els equips van competir alternant pilots, estratègies i ajustaments mecànics, mantenint el públic entregat i expectant.

CricCrac Dream Slot es va emportar la victòria en la categoria GT2, mentre que CricCrac BOSS va guanyar en la categoria GT3.

A més, els més petits van poder gaudir d'una pista de 4 carrils habilitada

especialment per a ells a la Casa de Cultura, on van poder introduir-se en el món de l'slot en un entorn lúdic i participatiu. Aquesta proposta va tenir molt d'èxit i va complementar perfectament el cap de setmana esportiu, fent que la jornada fos també familiar i inclusiva. ■ ■ ■

■ ■ ■

Vilaplana va a buscar la Flama del Canigó, a Reus

EL PULSOMETRE

La Redacció

Els actes que s'organitzen a Vilaplana.

A Vilaplana es manté la tònica d'organitzar molts esdeveniments, amb propostes molt variades, organitzades per les Entitats o per l'Ajuntament.

PUJA

BAIXA

La poca participació en els actes que es fan al poble.

En moltes ocasions, l'assistència als actes és molt minsa. Com a poble, no aconseguim participar majoritàriament en els actes que s'organitzen.

■ ■ ■

TEIXIM XARXA COMARCAL AMB LES PERSONES GRANS

La Regidoria de Relacions Ciutadanes de l'Ajuntament de Reus, va endegar el projecte "Teixim Xarxa Comarcal amb les Persones Grans", dissenyat per potenciar la riquesa de les experiències i coneixements de les persones grans de la comarca i fomentar la seva participació activa. És per aquest motiu, que van convidar a tots els pobles del Baix Camp a la jornada que va tenir lloc el dia 30 de maig de 2025, a la Llotja de Reus. Uns quants pobles del Baix Camp, hi van participar.

La jornada va començar a les 10 del matí i es va acabar a les 6 de la tarda. Al matí hi va haver la part institucional i cultural, amb una recepció i visites guiades per la ciutat, i a la tarda, hi va haver les sessions de treball dinamitzades per escoltar la veu de les persones participants.

L'alcaldeessa, la Sra. Sandra Guaita, va fer la recepció a la Sala de Plens de l'Ajuntament de Reus i la presidenta de la Diputació de Tarragona, la Sra. Noemí Llauredó, va fer el parlament d'obertura de la Jornada.

Vilaplana hi va prendre part amb la Cristina Cavallé, la Lúcia Juanpere, la Montse Cabré, la M. Teresa Besora, la Matilde Bonet i la Nati Toral.

Després de compartir un dinar, obsequi de l'Ajuntament de Reus, a la sessió de la tarda es va fer una dinàmica de grup que va permetre posar en comú les diferents activitats que es fan a cada poble i escoltar les necessitats de les persones grans.

La gent estava contenta i participativa. La idea de crear aquesta xarxa va interessar força, ja que ens podia enriquir en molts aspectes. Esperem que tiri endavant.

A la Llotja, parlament de la Sra. Noemí Llauredó, presidenta de la Diputació

Visita a El Círcol

Grup de Vilaplana amb la Sra. Sandra Guaita, l'alcaldeessa de Reus

Activitat de dinamització grupal

pintura decorativa

**Alvar Juanpere
Olivé**

Sant Tomàs, 60 - Tel. 977 34 29 85 • 43201 REUS

Plaça de les Províncies, 1 • 43840 SALOU

C. Jaume I, 8 • 43380 VILAPLANA

Tel. mòbil **667 273 477**

alvarjuanpereolive@hotmail.com

SORTIDA DELS JUBILATS

El Consell Comarcal de la Gent Gran va organitzar una excursió a Torrelles de Llobregat, per visitar "Catalunya en miniatura". Hi vam anar el dia 28 de maig, un dia força calorós. L'esmorzar i el dinar el vam fer a Santa Margarida i els Monjos. De Vilaplana hi vam anar un grupet de vuit persones. Va ser una sortida excel·lent i molt instructiva.

Palau de la Generalitat de Catalunya.

La Pedrera (Casa Milà).

Santuari de la Mare de Déu de Montserrat.

La Sagrada Família.

La M. Pilar Mariné i el Josep Huguet, a la Ponta de Sao Lourenço, Madeira.

La família Virgili Ferré, el Josep, la Rosa i la Núria porten Lo Pedrís a Praga, al mur de John Lennon, tot un símbol de llibertat d'expressió.

Lidia Lafarga

Gerontòloga Social
Treballadora Social
Màster en Neuropsicologia Clínica
Docent

Vertigen i inestabilitat en la vellesa

Què pot causar el vertigen i la inestabilitat?

El vertigen i la inestabilitat tenen una incidència rellevant en les persones grans, disminueixen la seva qualitat de vida i poden ser causa de caigudes i mort en aquesta població.

Nombroses són les possibles causes del seu origen, com ara trastorns a l'orella interna, marejos per moviment i efectes dels medicaments. De vegades, són causats per un trastorn de salut de base, com ara tenir una circulació deficient, una infecció o una lesió.

L'augment en l'expectativa de vida ha significat un increment en la morbiditat de les afeccions del sistema vestibular, tant en patologia a nivell dels receptors perifèrics com en el processament de la informació sensorial a escala del sistema nerviós central. En les persones grans, l'impacte de les alteracions del sistema vestibular, no només està en la incapacitat de qui el pateix, sinó també en les produccions de caigudes, fractures òssies, discapacitat seqüel·lar més gran i fins i tot la mort.

Per a moltes persones resulta difícil diferenciar què és vertigen i què és mareig, fins i tot, arriben a pensar que vol dir el mateix.

Si bé és cert que de vegades resulta difícil de separar i per al pacient, a l'hora de referir-ho pot ser complex, és important aconseguir distingir què és de forma pràctica cadascun i quines són les principals causes de mareig en la gent gran, en tant que, aquestes poden esdevenir múltiples i ben diferents. Principalment, podem agrupar-les en quatre grans categories; el vertigen, el Presíncope-Síncope (la persona sent que es desmaiaria o caurà de forma imminent, desapareix en seure o ficar-se al llit), el desequilibri i el mareig inespecífic.

El mareig és un terme inespecífic, que es fa servir indis-

tintament quan ens referim a aquesta sensació d'inestabilitat, desequilibri, esvaïment, referint la persona que el pateix com una sensació de "flotar".

Mentre que el vertigen és una falsa il·lusió, percepció de moviment, on qui el pateix refereix que ell o els elements externs (l'entorn) presenten desplaçament sense que realment es produeixi algun tipus de moviment.

"Vertigen no és mareig, encara que poden anar junts"

En tots dos poden existir nàusees, vòmits i dificultat per caminar.

Què cal fer quan es té vertigen i marejos? Consells per alleujar els símptomes dels vertígens.

1. Allitar-se immediatament. Evitar desenvolupar qual-sevol activitat.
2. Millor, un ambient relaxat i de silenci, calma.
3. Tenir molta precaució a l'hora de caminar, ja que augmenta el risc de caigudes.
4. Moure el cap a poc a poc.
5. Evitar canvis bruscos de posició.
6. Intentar mantenir-se relaxat.
7. Un cop els símptomes remetin, es pot reprendre l'activitat a poc a poc.

La meitat dels casos de marejos se solucionen de forma espontània o en corregir les causes concretes que el desencadenen. Efectuar consulta amb professional sanitari és la millor mesura per establir com més aviat millor les causes que el provoquen i la tipologia del mareig. De manera que es pugui començar el tractament més adequat per a cada cas.

C. Casal, 3 - 43380 **VILAPLANA** (Baix Camp)

Alfred Montoro

CALENDARI CÒSMIC:

El Big-bang va passar fa 13.700 milions d'anys. El Sistema Solar es va formar fa 5.000 milions d'anys. La vida va aparèixer a la Terra fa 3.800 milions d'anys. Els dinosaures es van extingir fa 65 milions d'anys i l'Homo sapiens va aparèixer fa 200.000 anys. Com que la nostra vida dura menys d'un segle, se'ns fa difícil comprendre aquestes magnituds tan grans. Per aconseguir-ho l'astrofísic Carl Sagan va proposar una analogia molt simple que consistia a comprimir la història de l'univers en un sol any. D'aquesta manera, el primer moment, el Big-bang, és l'1 de gener a les 0 hores i el moment actual és el 31 de desembre a mitjanit. Si fem una representació en aquesta escala, on cada dia equival a uns 37,8 milions d'anys, les primeres galàxies es van formar el 22 de gener, la nostra Via Làctia el 16 de març, i el Sistema Solar el 2 de setembre. La vida a la terra apareix el 14 de setembre, els organismes unicel·lulars el 5 de desembre, els primers dinosaures sorgeixen el 25 de desembre i s'extingeixen el 30 de desembre a les 6 de la matinada. Uns segons més tard apareixen els primers micos i l'Homo sapiens no entra en escena fins a les 23:52 hores del 31 de desembre. Això vol dir que si l'univers hagués existit durant un any, els humans només n'hauríem format part els últims 8 minuts!!! Atès que el moment actual és la mitjanit del 31 de desembre, l'agricultura ha arribat fa prop de 30 segons, l'escriptura fa 11 segons, Jesucrist ha nascut fa 4,7 segons, la Mona Lisa s'ha pintat fa un segon i els jocs olímpics s'han celebrat a Barcelona fa només 7 centèsimes de segon.

CAIXA O FAIXA:

Aquesta frase se li atribueix al general Prim abans de ser general. En

entrar en combat, va dir: "O caixa (la mort) o faixa" (és a dir, guanyaré i obtindré l'èxit i la faixa de general).

ÀRTIC (pol Nord)

ve de la paraula grega Arktos, que vol dir os (a l'Àrtic hi viuen els ossos polars).

ANTÀRTIC (pol Sud)

ve de No-Arktos (al Pol Sud no hi ha ossos, i sí que hi ha pingüins).

I per acabar una anècdota:

Una vegada es van trobar ALBERT EINSTEIN i CHARLES CHAPLIN quan ja eren molt famosos. Einstein li va dir a Chaplin: "El que més admiro del teu art és que és universal, no dius ni una paraula i, tanmateix, tothom t'entén." Chaplin respongué: "És cert, però la teva fama és encara més gran, el món t'admira, mentre que ningú t'entén."

A veure si saps on és?

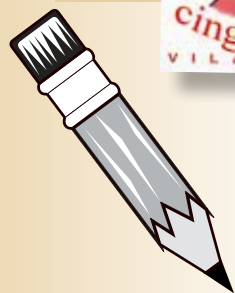
Foto de Jordi S. Benet

A Lo Pedrís núm. 99, va sortir el pany de la porta del número 2 del carrer Doctor Mallafré. El vau reconèixer?

A Lo Pedrís, núm. 100, tornem a posar el detall d'una altra porta del poble.

A veure si sabreu de quina porta es tracta i en quin carrer es troba.

Al poble, tenim elements especials, que tenen valor i història. És important que els reconeguem, que els valorem i que sapiguem on són.

LA FRESA

Dibuixem

LA FESTA MAJOR

3r

■ GUIM

■ INÈS

■ JORDÀ

■ MOHAMED

■ NUA

■ SAMUEL

4t

■ ARLET

■ BERTA

■ BRUNA

Instal·lacions UF

- Electricitat, Gas, Aigua.
- Calefacció i Aire condicionat.
- Aprofitament d'aigües grises i pluvials.
- Energia solar fotovoltaica per usos agrícoles.

<http://www.usuaris.tinet.org/ijfega/inici>

Jordi Fernàndez Llorens
instaljf@tinnet.cat
Tel. 620 272 212

VIALMA SAT

Esclofolladora
d'avellanes

Jaume Salvat Salvat
C. Major, 14
43380 VILAPLANA
Tel. 977 81 50 13
salsa@maptel.es

■ MONT SANT

■ YU'A

■ ADAM

■ ÀGER

■ JÚLIA

■ MAKSIM

■ ONA

■ ROC

■ TIAN

■ HOUDA

■ PEP

■ RAI

5é

6é

Mercedes-Benz
The best or nothing.

AUTOLICA

Concessionari Oficial Mercedes-Benz
Nacional 340, km 248, TARRAGONA. Tel.: 97 755 42 86. Pol. Ind. Estació de Mercaderies, Parcel·la 1, L'ALDEA. Tel.: 97 745 18 38.
Recasens i Mercadé 13, Pol. Agro-Reus, REUS. Tel.: 97 732 60 20.
info@autolicatarragona.es. www.tarragonaautolica.mercedes-benz.es

JORNADA DE PASQUA A L'ESCOLA CINGLE ROIG

Des de l'escola ens agrada celebrar conjuntament festes i tradicions compartides. Gaudim sentint com els i les alumnes ens expliquen les seves vivències al voltant d'aquelles dates i la diversitat de maneres de festejar-ho que se'n deriven. La Pasqua és una d'elles i volem explicar com ho fem a l'escola.

Iniciem la jornada amb la consolidada cerca dels ous de xocolata a l'escola fent una gimcana pel pati. És una manera de vivenciar com ho celebren a altres territoris del món que, a més, molts infants també fan amb les seves famílies. Tot seguit fem la nostra tradicional mona a les aules que ens mengem

aquella tarda com a cloenda de final de trimestre. És un dia bonic i festiu que ens acaba deixant sempre un dolç regust.

■ *Maria
Teresa
Llauradó
Anguera*

Pastís de Poma

És un dels pastissos més fàcils de fer i queda de luxe, però la clau és fer-lo el mateix dia que us el menjareu, perquè si no, la pasta de full agafa humitat, s'estova i perd l'encant "crunxi".

Necessitem:

- 1 base de pasta de full (a poder ser, rodona)
- 1 cullerada de mantega pomada (és a dir, que estigui ben toveta)
- 2 pomes grandetes, jo he fet servir la varietat "golden"
- Sucre more
- Melmelada de préssec
- Una mica de canyella en pols (opcional)

Preparació:

Posem el forn en marxa i que es vagi escalfant fins a 200° C. Estenem la pasta de full en una safata de les del forn i la pintem amb la mantega.

Rentem la poma, l'hi traiem el cor i anem tallant-la finament com si fossin grills de taronja.

Els anem col·locant damunt de la pasta com si fos una serp caragolada, de fora cap al mig i que quedin una miqueta un damunt de l'altre, encavalcats diríem, fins que arribem al mig.

I posem el sucre per damunt a la manera de pluja i ja està llesta per fornejar.

(Tingueu en compte la dolçor de la poma a l'hora de posar-hi el sucre, perquè no us quedi massa dolça).

PASTISSOS PER LLEPAR-VOS ELS DITS

Per aquest estiu us he preparat dues receptes de forn dolces. Com que ja fa calor no notareu que poseu el forn en marxa. Són de bon fer i queden boníssimes.

Baixem el forn a 190°C i deixeu-la uns 25-30' fins que estigui daurada i la traiem del forn.

Si voleu canyella, és el moment de posar-n'hi una miqueta per sobre. Si no, passeu directament a pintar-la amb la melmelada de préssec, que diluireu una miqueta amb aigua (uns segons al microones fan que quedi millor per poder-la pintar).

Al moment de servir-la, podeu acompanyar-la d'una mica de gelat de vainilla o de qualsevol altre. Si teniu alguna fruita com maduixes o cireres, també les hi podeu posar, per donar-li un toc més festiu.

* * *

Pastís d'Ametlla i Xocolata

És un pastís que queda humit, però és molt agradable en boca. No és difícil de fer i agrada molt.

Necessitem un motlle d'entre 20-24 cm.

Ingredients:

- Per fer la base
- 140 g de galetes tipus Maria
- 70 g de mantega

Per fer la massa

- 4 ous
- 140 g de sucre
- Gotes de vainilla
- Ratlladura d'una llimona
- 250 g de farina d'ametlla
- 40 ml de brandy (opcional)

Per a decorar

Ametlla laminada 50 g (aproximadament)

Xocolata per fondre al gust (mínim 100 g)

Preparació

Preescalfem el forn a 200°C. Agafem un motlle i el folrem de paper de forn humitejat.

Triturem les galetes fins a fer farina

i la barregem amb la mantega que tindrem fosa (ho podem fer al microones o al bany Maria). Quan ho tinguem ben barrejat, ho posem al fons del motlle per fer la base, prement bé amb una cullera i procurant que ens quedi tot al mateix gruix, i llavors ho portem al forn uns 15-20'. Retirem i ja hi podem posar la massa.

He aprofitat i he torrat les ametlles laminades (les reservaré pel final).

Per la massa

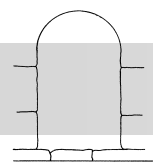
Agafem el sucre i els ous i ho barregem en un bol, amb varetes manuals, fins que ens quedi una massa fina. Hi afegim l'essència de vainilla, la llimona i quan ho tinguem ben lligat, hi anem afegint la farina d'ametlla, i anem integrant. Per acabar, hi posem el brandy.

És el moment de posar-ho al motlle (tenim dues opcions perquè després el puguem desmotllar bé, untar-lo de mantega o folrar-lo de paper de forn humit).

Un cop tinguem la massa, li donem uns copets a la base i la premem perquè ens quedi com més plana millor i ja podem enfornar, a la part mitjana del forn, a 190°C. Són suficients 35', però podem punxar-la per comprovar que ens queda net.

Esperem que es refredi una mica, mentre fonem la xocolata, segons ens indiqui el fabricant a les instruccions. Posem la xocolata fosa per la part del damunt i després les ametlles laminades i així, s'hi quedaran enganxades. Un cop fred, si volem, hi podem posar una mica de sucre glass pel damunt i ja el tenim llest per menjar.

■ ■ ■

SUMARI

EDITORIAL	2
ENTREVISTEM a	3-6
Dolça Huguet	
RUTES PER CAMINAR.....	7
L'Aürt	
VA DE CINE	8-9
Del Festival de Cannes	
<i>Lo Pedrís</i> (25 ANYS)	10-16
L'AUTOENTREVISTA	
Exposició: <i>Lo Pedrís</i> (25 ANYS)	17-18
100 Portades de lo Pedrís	
ACTES <i>Lo Pedrís</i> (25 ANYS)	19
Teatre i Concert de Jazz	
CULTURA.....	20
Per Sant Jordi, llegim!	
LLENGUA	21
La mort secreta de les paraules	
HISTÒRIA LOCAL.....	22-23
Carrers amb nom de metge	
AJUNTAMENT.....	24
Esmorzar/Dipòsit Vell	
AJUNTAMENT	25
La Fira de Sant Isidre	
AJUNTAMENT.....	26-27
Liquidació 2024 / Informe mig mandat 2023-27	
AJUNTAMENT I CASAL VILAPLANENC	28
Piscina / Campionat d'Slot	
LA FLAMA de Sant Joan / PULSÒMETRE	29
GENT GRAN.....	30
Teixim Xarxa Comarcal	
GENT GRAN.....	31
Excursió/LO PEDRÍS PEL MÓN	
GENT GRAN.....	32
Vertígen i inestabilitat	
CURIOSITATS/A VEURE SI SAPS ON ÉS?	33
LA FRESCA / ESCOLA	34-36
La Festa Major/Jornada de Pasqua	
LA CUINA DE CASA.....	37
Pastissos dolços	
SUMARI / PASSATEMPES.....	38-39

PASSATEMPES

■ *F. Mariné Tost*

Fem 25 anys! Celebrem el número 100! Avui sortirem naltros al passatempes, les persones que hem fet possible **Lo Pedrís**. Som moltes. Potser algunes són més conegudes perquè han signat més articles, però per a tirar endavant una revista cal molta gent que potser fa una feina més discreta però igualment necessària.

No hi són totes perquè la llista de col·laboradors puntuals al llarg dels 25 anys és llarguíssima però sí que hi trobareu moltes de les persones que més han participat en la redacció, coordinació, correcció, distribució i difusió de la revista en aquest quart de segle.

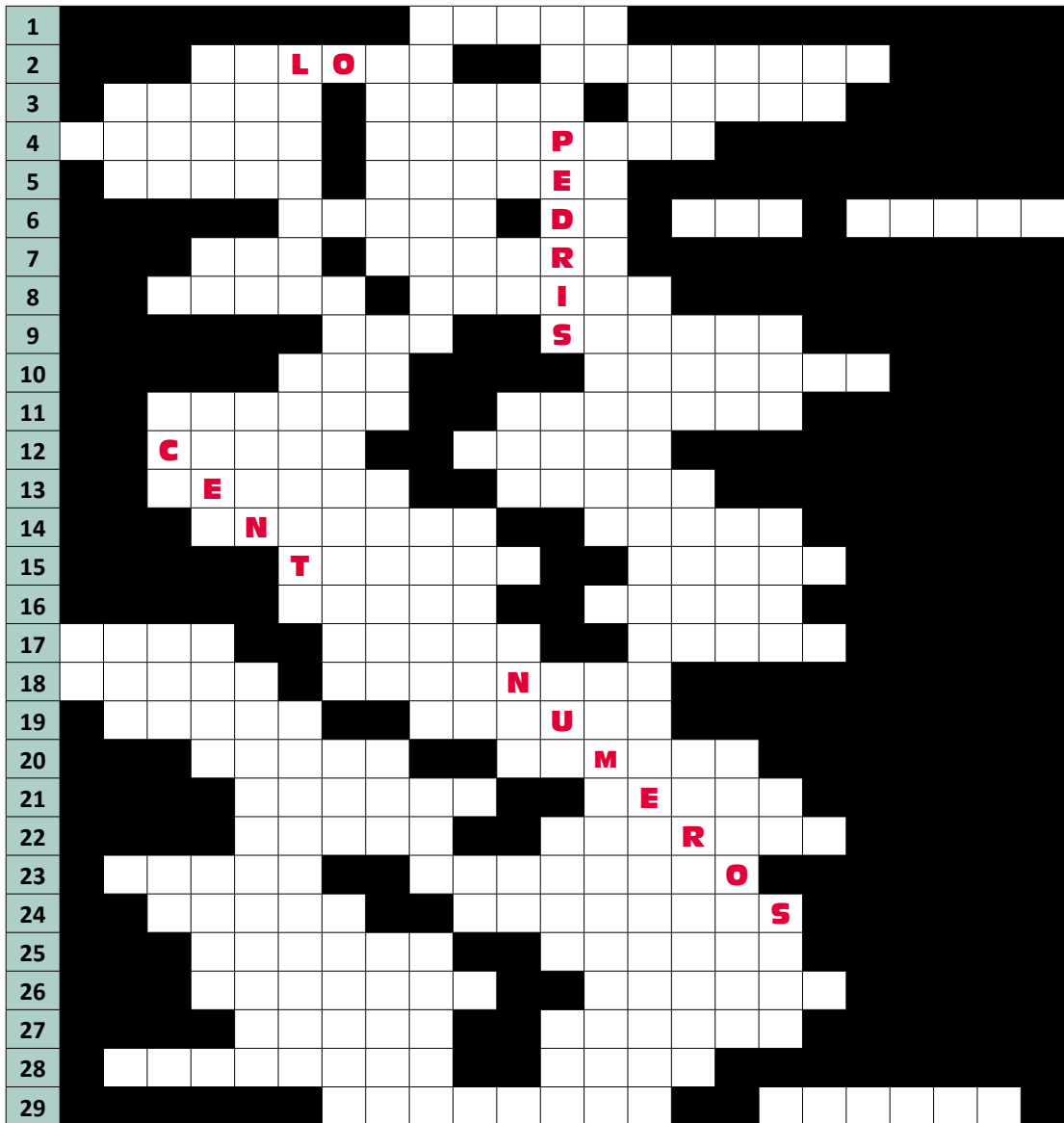
A sota teniu una petita pista i, per a fer-ho més fàcil, al costat de la graella hi teniu un **anagrama** (les mateixes lletres posades en diferent ordre) dels noms que heu de posar a les caselles.

A veure si els trobeu tots!

* * *

- 1- Ha fet tants articles i tanta feina en aquests 25 anys que al final ens ha escrit una novel·la i tot!
- 2- En la primera època va fer moltes de les entrevistes i potser la farem posar vermella si diem que va ser una de les fundadores de la revista.
- 3- Era el capellà del poble quan, l'any 2000, va aparèixer *Lo Pedrís*.
- 4- Quan, al començament de la revista, encara ens arribaven els articles fets a mà, ell era el que els passava a màquina. I també ens ha fet articles sobre abelles.
- 5- Era la més veterana i la més animada de la redacció i sempre ens omplia la revista amb els seus versets i les seves receptes.
- 6- També va ser un dels fundadors i, fins que ens va deixar el 2019, acostumava a fer els editorials de la revista.

VILAPLANA

- 7- A part de delectar-nos sovint amb la seva prosa exquisida, va ser el cervell darrera del Txinc Txenc.
 - 8- Va fer la primera portada de *Lo Pedris*, va dissenyar les lletres de la capçalera de la revista i va tenir la gran idea de fer el Vilaplanenc de l'Any.
 - 9- Ha fet moltes de les entrevistes i ha portat les seccions de Contes a la vora del foc i La Fresca.
 - 10- Va ser molts anys corrector de la revista i ara el podeu trobar corrent pel terme.
 - 11- Va portar durant molt de temps l'apartat de Premsa on-line de la pàgina web de *Lo Pedris*.
 - 12- Ha estat l'encarregada, des de les Terres de l'Ebre, de la correcció lingüística de la revista.
 - 13- És la responsable de la loteria de *Lo Pedris* i també ens informa cada final d'any (amb les dades de la seva mare) de com va la demografia del poble: naixements, morts i casoris.
 - 14- Forma part de l'equip de correcció de *Lo Pedris* i també ha fet entrevistes i articles sobre dones il·lustres.
 - 15- Ha fet entrevistes per a la revista i alguns articles sobre tradicions del poble.
 - 16- És el nostre especialista en Història i també de l'equip de correcció lingüística.
 - 17- Va ser l'encarregada de l'assessorament sobre les plantes ornamentals del poble que van sortir una temporada a la contraportada de la revista.
 - 18- Va ser la persona que feia la maquetació i el disseny de la revista en els primers anys.
 - 19- És el que ha fet les fotos i el disseny de tots els calendaris que regalem cada Nadal amb *Lo Pedris*. També és el nostre tresorer, que ens fa quadrar els comptes a final d'any.
 - 20- Una temporada va fer de corrector i també feia articles amb el pseudònim de Pep Pelat.
 - 21- Ha fet entrevistes i, casa seva, al carrer Sant Sebastià, va ser durant molt de temps el centre logístic de distribució de la revista.
 - 22- Ha estat molts anys l'encarregada d'enviar les revistes a tots els subscriptors de fora del poble.
 - 23- En els últims 5 anys ha portat la coordinació general de *Lo Pedris* des de cal Joan Modesto.
 - 24- És el responsable de la nostra pàgina web i de tota la part informàtica.
 - 25- Ha fet molts articles sobre esports i muntanyisme a la revista.
 - 26- Va ser mestra de l'escola i responsable de la participació dels nens del poble a la revista.
 - 27- Ha fet el disseny de molts dels cartells de les activitats que ha fet *Lo Pedris*.
 - 28- És el responsable de la maquetació i impressió de *Lo Pedris* des de ja fa molts anys.
 - 29- I, per acabar, el que us ha donat la tabarra i us ha fet rumiar durant 25 anys amb els passatempes.
- ■ ■

COSELVA®

— 1900 —

Antara®

qualitat i proximitat

**LA SELVA DEL CAMP - CASTELLVELL DEL CAMP
VILAPLANA**

Els moixons del terme

PICOT GARSER GROS

(Dendrocopos major)

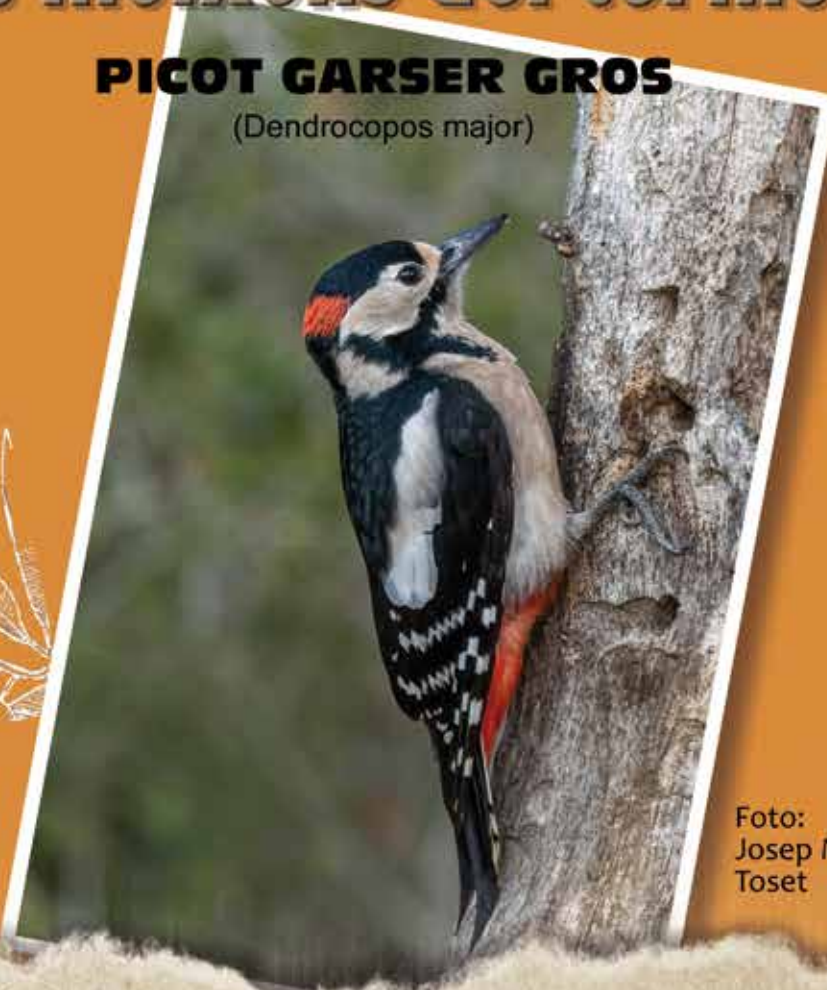

Foto:
Josep M.
Toset

www.coselva.com

Amb el suport de la
Generalitat de Catalunya
Departament de la Presidència

Amb la col·laboració de la
Diputació Tarragona

**AJUNTAMENT
DE VILAPLANA**